

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Έρχονται, έρχονται δλονέν, ένα-ένα, δύο-δύο, πολλά μαζί, έρχονται εις τὸ Γραφεῖόν μου τὰ Δελτία τῆς ἐγγραφῆς, τὰ ὅποια ἐστειλάμεν μετὰ τὸ προηγουμένον φυλλάδιον...

Σὺ ἐστάλησαν τὰ φύλλα πού μου ἐζητήσας, Λευκὸν Ρόδον. Ἡ ἐπιστολὴ σου ὅλη εὐωδιάζει ἀπὸ τὸ ζῶμα σου, ἂν καὶ τὴν ἔγραψες ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν ὀμίχλην...

Δὲν ἐξεδούθησαν ἀκόμη τὰ φυλλάδιά σου περμιένεις, Φοῦνιξ ἀγαπητέ· θὰ ἐκδοθῶν γρήγορα καὶ θὰ τα λάβῃς. Ἡ ὑπόμνη ἐίνε τόνον πολὺ...

Σὺ ἐστεῖλα τὸν 15ον καὶ 16ον τόμον, Διτὴ Λογιωτάτου. Συλλυπητήρια καὶ ἐκ μέρους μου εἰς τὴν ἀγαπητὴν Ἑλπίδα...

Ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ μου στείλῃς Λευκὴ μου Βιολέττα. Αὐταὶ πού μου ἐστειλές εἶνε πολὺ γνωσταί. Καὶ μὴ λησμονῆς νὰ σημειώ- νῃς μαζί καὶ τὰς λύσεις των...

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ ὠραῖά σου καὶ εὐγενῆ πατριωτικὰ αἰσθητά, Χοιρινὴν Τυμφοστέ (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ κρατήσῃς)...

Ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ μου στείλῃς Λευκὴ μου Βιολέττα. Αὐταὶ πού μου ἐστειλές εἶνε πολὺ γνωσταί. Καὶ μὴ λησμονῆς νὰ σημειώ- νῃς μαζί καὶ τὰς λύσεις των...

Ἐνα φίλκι ἐκ μέρους μου καὶ τὴν μικρὰν μου φίλιν Μεταξίαν· πού τὴν ἔχει ἐνθουσιάζῃ ὁ Ἐπιταβουσίσιος Δράκος. Εὐχομαι νὰ προχω- ρήσῃ γρήγορα εἰς τὸ γράψιμον...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 17 Ἰανουαρίου.

950. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις διττῶς ἐκπερομένη. Ὅπου τὸ δεύτερον κρατεῖται μὲν ἡ λύπη μένει. Καὶ σκευὸς τῆς μαγευτικῆς τῶ συνόλου σημαίνει.

951. Στοιχειογράφος.

Διῶξες γὰ καὶ βάλε νῆ καὶ ἀμέσως θὰ γενῆ ἕνας γέρον σεβαστός αὐτοκράτωρ ἑακουστός.

952-954. Περιφράσεις

Ποῖα τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλοῦ- μένα κύρια ὀνόματα; 1. Ἡ βασιλεὺς τοῦ Ἀδρια.

955. Γωνία.

Γ + + + + = Μυστήριον + Ω + + + = Ἐντομὸν + + Ν + + = Φιλόσοφος + Ι + + + = Ἀπόστολος Α + + + + = Ποιητὴς

956. Κλειμακωτόν. Νάντικατασθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς τὸ δεξιὸν σκέλος νάναγινοσκαται τόνομα θεοῦ...

957-958. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

1. Πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀγνήν τὴν ψυχὴν. 2. Τοῦ σίτου οἱ κόκκοι ξεραίνονται καὶ ὕ- στερον ἀλωνίζονται.

959-942. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνός οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τό- σοι λέξεις: Ἄρκτος, ἐπρά, ναῖας, Ρῆσος.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῆ γινωμικὸν ἐκ δύο λέξεων ἀποτελούμενον: Νέος, πάντες, γέρον, ἀποκρίνομαι, μῖσος, καταστροφή, τύχη, ἄλλοτριον, λαμβάνω, διαφέ- ρω, χαμηλός.

ΛΥΣΕΙΣ

831. Τιμῆθος (τιμῶ,θεός).—832. Γῆρας, Ἥρα.—833. Ἀρχων, χάριον.—834. Τὸ στοι- χεῖον Α.—835. Ἀθῆναι.—836. X Π Ε Ρ Π Ω Λ Ο Σ X Ε Δ Ι Δ Ω Ν Ρ Ο Δ Ε Α Σ Ω Α Ν

837. K Π AP Π A P B P Δ Ρ Μ Α Δ Ν Δ Δ Μ Α Δ Σ

838. MACH (ΑνδροΜΑΧΗ) ΑΔΗΕ (ΔημΑΔΗΕ) ΧΗΡΑ (βρέΧΗΡΑ) γαδαιός ΗΣΑΥ (ΗΣΑΥρα)

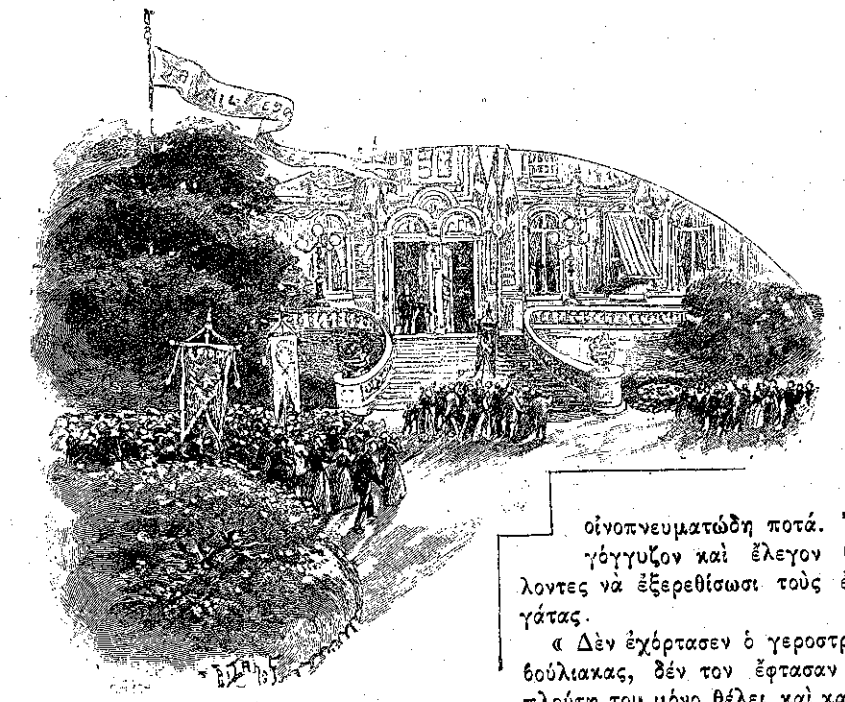
840. Θανάξιζομεν 40 ὀκάδας τῶν 80 λε- πτῶν καὶ 80 ὀκάδας τῶν 50 λεπτῶν.—841-842 1. Ἰταλία. 2. Δανία. 3. Ἑλλάς.—844-848. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμ- μάτων σκ, αἱ δὲ σχηματίζομεναι λέξεις εἶνε σκύρος, κισσός, Κροῖσος, σκότος, ράκος.—849. Νόει καὶ πράττε (Νύξ, ἠμοιότης, ἐρχομαι, ἰε- ρομένους, κακία, ἄδικος, ἴδιος, πρῶτος, ῥωμαίος, ἀδειάζω, τίμιος, τέλος, ἔνοχος).—850. ΖΕΥΣ, ΑΡΗΣ (1, Ζῆς; 2, ΕαΡ. 3, ὙλακΗ. 4, ΣάμοΣ).—851. Φυλάττου ἀπὸ τὸν ψεύστην καθὼς ἀπὸ τὸν κλέπτην καὶ ληστήν.—852. Ἄλ- λαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κε- λεύει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΘ'. Πρὸ τριάκοντα ἀκριβῶς μηνῶν, Κυ- ριακὴν τινα ἡμέραν λαμπροτάτην, εἶχεν ἔλθῃ ἡ Πετρίνα εἰς Μαρωκοῦρ ἐλεεινὴ καὶ ἀπελπὶς, ἐρωτῶσα ἑαυτὴν τί ἐμελ- λε ναπογίνῃ.

Καὶ σήμερον εἶνε ἡ ἡμέρα λαμπρο- τάτη, ἀλλ' οὔτε ἡ Πετρίνα οὔτε τὸ χωρίον ἔχουσι ὁμοιότητά τινα πρὸς τὴν τότε κατάστασιν αὐτῶν.

Ἐκεῖ ἔνθα ἡ Πετρίνα ἐκάθισε περι- λυπος περὶ τὸ τέλος τῆς πρώτης ἡμέ- ρας, ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ μικροῦ δάσους τοῦ στέροντος τὸν λόφον, προσπαθοῦσα νὰ πληροφρηθῇ τί ἦτο τὸ χωρίον ἐκεῖνο καὶ τὰ ἐργοστάσια τὰ ἐξαπλούμενα κά- τωθεν αὐτῆς ἀνα τὴν πεδιάδα, ἐκεῖ σῆ- μερον κτίζεται νοσοκομεῖον εὐάερον, ἔχον θῆαν λαμπρὰν καὶ ὑπερκεῖμενον ὀ- λῆς τῆς χώρας, ἐν ᾧ θὰ νοσηλεύονται οἱ ἐργάται τῶν ἐργοστασίων τοῦ κ. Βουλφρὰν οἱ κατοικοῦντές τε καὶ οἱ μὴ κατοικοῦντες ἐν Μαρωκοῦρ.

Παρὰ τὴν κυρίαν εἴσοδον τῶν ἐρ- γοστασίων, ἐκεῖ ἔνθα ὑπῆρχον πρότερον αἱ ἄθλια τρωγλαί, αἱ κατοικοῦμεναι ὑπὸ ἐλεεινῶν γυναικῶν ὡς τὴν Τιμ- πούρκαιναν, αἵτινες ἐφύλαττον τὰ μικρὰ παιδία τῶν ἐργατριῶν, νῦν εἶνε φκοδομη- μένον τὸ Ἄσυλον τοῦ κ. Βουλφρὰν, ἔχον τὴν πρόσοψιν κατὰ τὸ ἡμισυ μὲν ῥοδόχρουν κατὰ τὸ ἡμισυ δὲ κυανῆν.

Ἦσαν δὲ εἰς αὐτὸ δεκτὰ τὰ παιδία τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν τοῦ κ. Βουλ- φρὰν, ἐτρέφοντο καὶ ἀνετρέφοντο δωρεὰν μέχρι τῆς ἡλικίας τριῶν ἐτῶν.

Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ χωρίου ὑπάρχει σειρὰ οἰκοδομημάτων νεοκτιστῶν. Καὶ τὰ μὲν ἰσόγεια εἶνε ἐστιατόρια, οἰνωπω- λεῖα, ἐδωδιμοπωλεῖα, τὰ δὲ ἀνώγεια εἶνε οἰκήματα χάριν τῶν ἀγάμων ἐργατῶν, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν.

Ὡκοδόμησε δὲ αὐτὰ ὁ κ. Βουλφρὰν καὶ ὤρισεν ὡς ἐνοίκιον μὲν ἐκάστου ἰδι- οκτήτου δωματίου μηνιαῖον φράγκα τρία, τιμὴν δὲ τοῦ γεύματος συνισταμένου ἐκ ῥοφήματος ὁ ἐστὶ σ ο ὕ π α ς, ψητοῦ ἢ ἄλλου τινὸς φαγητοῦ, ἄρτου καὶ ποτοῦ λεπτὰ ἐβδομηκοντα. Οὕτω πως δὲ οἱ ἐργάται εἶχον τὴν ὑγιείαν των καὶ τὴν ἡσυχίαν των.

Κατὰ τὴν τάξιν τῆς τελετῆς παρήλασε τὸ πλῆθος (Σ.356).

Μέγα δὲ μέρος τῶν ἀπεράντων κῆ- πων τοῦ ὁ κ. Βουλφρὰν μετεσκεύασεν εἰς δημόσιον κῆπον ἵδρυσεν δὲ ἐν αὐτῷ γυμναστήριον, σκοποβολὴν ποδηλατο- δρόμιον, διάφορα γυμναστικά παιγνίδια, ἱστοῦς, αἰώρας, θέατρον νευροσπάστων, ἐξέδραν τῆς μουσικῆς κ λ π. Συνήρχοντο δὲ εἰς τὸν κῆπον τοῦτον κατὰ τὰς ἑορτὰς οἱ ἐργάται πάντων τῶν ἐργοστασίων καὶ τῶν πέντε χωρίων, συνδιεσκεδάζον, συ- νέπαιζον καὶ οὕτω πως συνεδέοντο φι- λικῶς πρὸς ἀλλήλους.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δυσηρεστήθησαν τὰ μέγιστα οἱ πρόφην ἐνοικιάζοντες τὰς τρωγλας των εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ οἱ κάπηλοι οἱ ποτίζοντες αὐτοὺς ὄλαβερὰ

οἰονπνευματώδη ποτά. Ἐ- γόγγυζον καὶ ἔλεγον θέ- λοντες νὰ ἐξερεθίσωσι τοὺς ἐρ- γάτας.

« Δὲν ἐχόρτασεν ὁ γεροστρα- βούλιακας, δὲν τον ἔφτασαν τὰ πλοῦτη του, μόνο θέλει καὶ καλά νὰ ἀφανίσῃ καὶ τὸ φτωχὸ τὸ λαὸ ; Ἐχασε τὸν ὑγιό του, τοῦ τον ἐπῆρε ὁ Θεός, καὶ αὐτὸς δὲν ἔβαλε γνῶσι, δὲν ἔχει καρδιά αὐτὸς ὁ ἄνθρω- πος ; Καὶ ὄλα αὐτὰ θαρρεῖτε πῶς τα ἔκαμε γιὰ τὸ καλὸ σας ; κακομοιρηδές μου, δὲν το καταλάβατε ὅτι πως θέλει νὰ σας κλέψῃ μετὰ τὸ ἕνα χερί, τι σας δίνει μετὰ τὸ ἄλλο ;

Ἄλλ' οἱ ἐργάται δὲν ἤκουον τοὺς συ- κοφάντας τούτους, διότι ἔβλεπον ὅτι ἐ- κοιμῶντο ἦδη ἐντὸς ἀνθρωπίνων δωμα- τίων καὶ ἔτρωγον καλὴν καὶ ὑγιεινὴν τροφήν, δαπανῶντες πολὺ ὀλίγα. Ἐδό- ξαζον δὲ τὸν Θεὸν δέομενον ὑπὲρ τῆς ὑγιείας τοῦ γηραιοῦ προστάτου των.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ κ. Βουλφρὰν δὲν ἤρεσκον αἱ μεταρρυθμί- σεις αὐταὶ ἔλεγον δὲ πρὸς ἀλλήλους: « Μὰ τί ὄργῃ Θεοῦ ! Τὰ ἔχασεν ὁ γέρος ; Ἐτρελλάθη ; Θελεῖ καὶ καλά νὰ ἀφανίσῃ τὴν περιουσίαν του καὶ νὰ μεί- νῃ χωρὶς πόρον ζωῆς ; Τάχα δὲν εἶνε καλὸν νὰ του ἀφαιρέσωμεν τὴν διαχεί- ρησιν ;

Ἄλλὰ καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ κ. Βουλφρὰν δὲν ἤρεσκον αἱ μεταρρυθμί- σεις αὐταὶ ἔλεγον δὲ πρὸς ἀλλήλους: « Μὰ τί ὄργῃ Θεοῦ ! Τὰ ἔχασεν ὁ γέρος ; Ἐτρελλάθη ; Θελεῖ καὶ καλά νὰ ἀφανίσῃ τὴν περιουσίαν του καὶ νὰ μεί- νῃ χωρὶς πόρον ζωῆς ; Τάχα δὲν εἶνε καλὸν νὰ του ἀφαιρέσωμεν τὴν διαχεί- ρησιν ;

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ—ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν—προσφέρονται οἱ ἐξῆς 16 τόμοι τῆς «Διαπλά- σεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, παλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐξῆς ἔξ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμάται ὁ 10ος τόμος.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 92, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποιικίλης, ἐξ-

ως ἐπαγωγῶ, μορφωτικῆς καὶ διδασκτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα :

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ.—Οἱ τρεῖς μι- κροὶ Σωματοπόυλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἦρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11ῳ.—Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερθάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Διαιτεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ.—Ἡ Γυ- φτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ.—Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῳ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ.—Ὁ Μι- κρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβιν- σῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Λεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπι- στολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν : Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Ἀθήνας.

ρισιν τῆς περιουσίας; Ἀποδείξεις ὅτι ἐφύρανε τὸ μυαλό του, ὅτι ἐξεμώρανε, εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ὅπου ἔχει εἰς τὸ μαγικοκρίτισο ἐκεῖνο, ὅπου τον κάνει ὅπως θέλη. Τί το μέλει ἐκεῖνο; μήπως εἶνε ἰδικά του τὰ χρήματα;

Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλά ἔλεγον οἱ δόλοιοι συγγενεῖς τοῦ κ. Βουλφράν περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς Πετρίνας.

Ὁ Ταλουέλ ἐννοεῖται ὅτι ἐκνήρυθη σύμμαχος τῆς Πετρίνας, βλέπων ὅτι πᾶσα ἐπιχείρησις αὐτῆς ἐπετύγγανεν, ὅτι ὁ κ. Βουλφράν ἐξετέλει πᾶν ὅ τι αὐτὴ ἤθελε, ὅτι οἱ ἀνεψιοὶ ὑπέβλεπον καὶ ἐπολέμουν αὐτήν. Κυρίως τί τον ἔμελεν ἔαν ὁ κ. Βουλφράν ἔδαπανα ποσὰ μεγάλη καὶ μάλιστα πρὸς ὄφελος καὶ αὐξήσιν τῶν ἐργοστασίων, ἅτινα πιθανῶς ἡμέραν τινὰ θὰ περιτρήχοντο εἰς τὴν κατοχήν του.

Ἀλλὰ πλὴν τοῦ Ταλουέλ εἶχεν ἡ Πετρίνα καὶ ἄλλους συμμάχους πλείονος λόγου ἄξιους, οὓς καὶ αὐτὴ ἠγάπα καὶ ἐτίμα· τὸν ἱατρὸν, τὴν διδασκάλισσαν, τὸν Φαβρῆν καὶ τοὺς ἀπεστασμένους ἐργάτας τῶν ἐργοστασίων, οὓς εἶχον ἐκλέξει οἱ συναδέλφοι των κατὰ παραγγελίαν τοῦ κ. Βουλφράν ἵνα ἐπιστάτωσιν εἰς τὰς διαφόρους ἐργασίας τῶν νέων ἰδρυμάτων.

Καὶ ὁ μὲν ἱατρὸς βλέπων ὅτι αὐτὴ συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὸ νὰ ἀναλάβῃ ὁ κ. Βουλφράν τὴν τὴν ἠθικήν καὶ τὴν διανοητικὴν αὐτῆς δραστηριότητα, ἐφέρετο πρὸς αὐτήν μετὰ πατρικῆς στοργῆς, μετὰ σεβασμοῦ σχεδὸν καὶ ἔλεγεν «ἡ μικρὰ κατώρθωσε περισσότερα παρὰ τὴν ἱατρικήν, καὶ ἄνευ αὐτῆς καὶ ἐγὼ μὰ τὸ ναι δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἀπεγίνετο ὁ κ. Βουλφράν.»

Ἡ δὲ διδασκάλισσα καθ' ἐκάστην ἐν τῷ μαθηματι, ὑποκλέπτουσα στιγμὰς τινὰς, ἐξέφραζε πρὸς τὴν Πετρίναν τὰ εἰλικρινῆ αὐτῆς αἰσθήματα, καίτοι καθ' ἑαυτήν ὠμολογεῖ ὅτι δὲν ἦτο πρόπον νὰ φέρεται τόσοσ οἰκειῶς διδασκάλισσα πρὸς μαθήτριαν.

Ὁ δὲ Φαβρῆς, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς ἦτο ἐνήμερος πάντων τῶν συμβαινόντων, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαφωνῇ πρὸς τὴν κορασίδα, ἢν κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἐκρινεν ἀξίαν προσοχῆς, ἀλλ' ἦτις ταχέως ἔλαβε τόσοσ σημαντικὴν θέσιν, ὥστε αὐτὸς εἶχε καταντήσῃ ἀπολοῦν ὄργανον αὐτῆς. Ἡ Πετρίνα ἔλεγε πρὸς αὐτόν:

«Κύριε Φαβρῆ, θὰ ὑπάγετε εἰς Νοαζιέλ νὰ μελετήσετε τὰ οἰκήματα τῶν ἐργατῶν.

«Κύριε Φαβρῆ, θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Ἀγγλίαν νὰ μελετήσετε τὸν «Ἐργατικὸν Σύνδεσμον»

«Κύριε Φαβρῆ, θὰ ὑπάγετε εἰς τὸ Βέλγιον νὰ μελετήσετε τοὺς ἐργατικὸς συλλόγους.

Ὁ δὲ Φαβρῆς ἀπήρχετο, ἐμελέτα, ἐλάμβανε πᾶσαν πληροφορίαν καὶ ἐπανερχόμενος συνεζήτει μετὰ τοῦ κ. Βουλφράν, ἐγίνοντο τὰ σχέδια καὶ ἐξετελοῦντο ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος καὶ τῶν ἐπιστατῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ.

Ἡ Πετρίνα οὐδέποτε ἀνεμιγνύετο εἰς τὰς συζητήσεις, ἀλλὰ παρεκάλητο καὶ αὐτὴ μόνον δὲ μωρὸς καὶ ἡλίθιος δὲν ἤθελε νοήσῃ ὅτι αὐτὴ παρεσκεύαζε τὰ πάντα, αὐτὴ τα ὑπέβαλλεν εἰς τὸν κ. Βουλφράν, αὐτὴ τέλος ἐσπειρεν εἰς τὸν νοῦν ἢ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὸν σπόρον ὅστις ἐβλάστανε καὶ ἐκαρποφόρει.

Καὶ οἱ ἐργάται δὲ οἱ ἐπιστατοῦντες εἰς τὰς ἐργασίας ἐθεώρουν αὐτὴν μεθ' ὑπερηφονίας καὶ ἔλεγον:

«Ἦταν μιά φορά συντρόφισσά μας, ἐδούλευε 'ς τῆς καλαμίστρας.»

Τὴν Κυριακὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, ὁ Φαβρῆς ἀπὸν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν περιεμῆνετο νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τινος ἀποστολῆς πρὸς ἐξέτασιν ὑποθέσεώς τινος, περὶ ἧς ὁ κ. Βουλφράν οὐδὲν εἶχεν εἶπη πρὸς τὴν Πετρίναν. Τὴν πρωΐαν εἶχεν ἀποστείλῃ τηλεγράφημα περιέχον τὰς ὀλίγας ταῦτας λέξεις:

«Πληροφορίαι πλήρεις, ἔγγραφα ἐπίσημα, ἔρχομαι μεσημβρίαν.»

Τὴν ἡμίσειαν μετὰ μεσημβρίαν δὲν εἶχεν ἔλθῃ ὁ Φαβρῆς, ὁ δὲ κ. Βουλφράν ἐφαίνετο ἀδύνατος. Εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του μετὰ τῆς Πετρίνας καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἤρχετο εἰς τὸ παράθυρον τὸ βλέπον πρὸς τοὺς κήπους καὶ ἠκροῦτο.

«Παράξενον νὰ μὴ φανῇ ὁ Φαβρῆς. — Ἰσως θὰ ἐβράδυνεν ἡ ἀμαξοστοιχία.»

Ἄλλ' ὁ γέρον δὲν ἐθεώρει ἀρκούσαν τὴν δικαιολογίαν ταύτην καὶ ἐξηκολούθει ἰστάμενος πρὸ τοῦ παραθύρου. Ἡ Πετρίνα ἤθελε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν, διότι κάτω ἐν τῷ κήπῳ ἐγίνοντο πράγματα, ἅτινα ὄφειλον νὰ μὴ γίνωσι γνωστὰ εἰς αὐτόν. Μετὰ δραστηριότητος ἀσυνήθους οἱ κηπουροὶ κατεγίνοντο καλλωπίζοντες τοὺς ἀνθῶνας, καὶ μεταφέροντες τὰ σπάνια φυτὰ ἐκ τῶν λειμώνων, ἢ κιγκλιδωτὴ πύλη ἦτο ὀρθάνοικτος καὶ ὁ Σύλλογος τῶν ἐργατῶν ἦτο σηματοστόλιστος, αἱ δὲ σημαῖαι ἐπλατάγιζον ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ἀνέμου.

Ἀζήνης ὁ κ. Βουλφράν ἐπίεσε τὸν ἠλεκτρικὸν κώδωνα τῆς θαλαμηπόλου καὶ ὅτε ἐνεφανίσθη εἶπε πρὸς αὐτήν ὅτι δὲν δέχεται ἔαν ἔλθῃ τις καὶ ζητήσῃ νὰ τον ἴδῃ.

Ἡ παραγγελία αὕτη ἐξέπληξε τὴν Πετρίναν καθ' ὅσον τὰς Κυριακάς ἐδέχτο συνήθως τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ τῷ ὁμιλήσωσιν εἴτε μικροὶ εἴτε μεγάλοι.

Τέλος ἠκούσθη κρότος τροχῶν ἀμάξης ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἐκ Πυκκινῶ εἰς Μαρωκούρ.

«Ἐρχεται ὁ Φαβρῆς» εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν μετὰ φωνῆς ἠτις ἐφάνη ἠλωιωμένη, καὶ ἐκφράζουσα ἀγωνίαν ἀμα καὶ χαρὰν.

Ὦντως ἦτο ὁ Φαβρῆς, εἰσῆλθε δὲ ζωηρῶς εἰς τὸ γραφεῖον. Καὶ αὐτὸς ἐφαίνετο ἔχων τι τὸ ἀσύννητος, ἀπέβλεψε δὲ παρευθὺς πρὸς τὴν Πετρίναν, ἠτις ἐταράχθη ἀγνοοῦσα καὶ αὐτὴ διατί.

«Ἐνεκὰ βλάβης τῆς μηχανῆς ἠναγκασθὴν νὰ βραδύνω, εἶπε πρὸς τὸν κ. Βουλφράν.

— Τὸ σπουδαῖον εἶνε ὅτι ἦλθες.

— Σὰς ἐτήλεγράφησα.

— Τὸ τηλεγράφημά σου καὶ τοὶ λικωνικώτατον καὶ εἰς ἕκρον ἀόριστον, ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας μου, ἀλλ' ἐγὼ θέλω βέβαια πράγματα.

— Εἶνε ὅπως τα ἐπιθυμεῖτε.

— Λοιπὸν λέγε, λέγε γρήγορα.

— Ἐνώπιον τῆς δεσποινίδος;

— Ναι, ἂν εἶνε ὅπως τα εἶπες.»

Πρωτὴν ἦδη φοράν ὁ Φαβρῆς ἠρώτα ἔαν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ ἐνώπιον τῆς Πετρίνας. «Ὅθεν ἠρώτησ' ἡ παραχρῆ καὶ ἡ συγκίνησις ἠτις εἶχε καταλάβῃ αὐτὴν ἐνεκὰ τῶν αἰνιγματωδῶν φράσεων τοῦ κ. Βουλφράν καὶ τοῦ Φαβρῆ, ὡς καὶ ἐκ τῆς ταραχῆς αὐτῶν καὶ τῆς τρεμούσης αὐτῶν φωνῆς.

«Ὡς κάλλιστα εἶχε προῖδῃ ὁ πρᾶκτωρ, εἰς τὸν ὅποιον εἶχετε ἀναθέσῃ νὰ ἐρευνησῃ, εἶπεν ὁ Φαβρῆς οὐδόλωσ στρέφων τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Πετρίναν, τὸ ἀναζητούμενον ὑποκείμενον, τοῦ ὁποῖου τὰ ἔχνη πολλάκις εἶχε χάσῃ, εἶχεν ἔλθῃ εἰς Παρισίους. Ἐκεῖ δὲ ἐξήτασαν τὰ βιβλία τῶν ἀποβιώσεων καὶ εὐρέθη εἰς τὸν Ἰούνιον τοῦ παρελθόντος ἔτους σημείωσις περὶ τῆς Μαρίας Δορεσάνου, χήρας τοῦ Ἐδμόνδου Βουλφράν Παινδαβοῦν. Ἰδοῦ καὶ ἀντίγραφον αὐτῆς.»

Καὶ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κ. Βουλφράν οὐ αἱ χεῖρες ἔτρεμον.

«Θέλετε νὰ σὰς το ἀναγνώσω;

— Ἐχεις ἐξελέγξῃ τὰ ὀνόματα;

— Βεβαίως

— Τότε μὴ το ἀναγινώσκῃς τὸ βλέπομεν ὑστερώτερα. Ἐξακολούθει.

— Πρὸς περισσότεραν ἀσφάλειαν ἠθέλησα νὰ ἐρωτήσω καὶ τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας ὅπου ἐκείνη ἀπέθανεν ὀνομάζεται Ἀλατόσπυρος εἶδα καὶ τοὺς παρευρεθέντας εἰς τὴν κηδείαν τῆς ταιπιώρου γυναικός, μίαν τραγωδίστριαν τῶν ὁδῶν, ὀνομαζομένην Μαρκεσίαν καὶ τὸν Μαστροκυπρίνον, γέροντα ὑποδηματοποιόν. Ἀπέθανεν ἐκ τῶν κόπων, ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως, ἐκ τῆς δυστυχίας.

Εἶδα καὶ τὸν ἱατρὸν ὁ ὅποιος κατοικεῖ εἰς τὴν Χαρωῶνῃν ἤθελε νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποχωρισθῇ τὴν κόρην τῆς Τέλος πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐρευνῶν μου μ' ἔστειλαν εἰς μίαν γυναῖκα ἐμφο

ρευομένην ράκη, ὀνομαζομένην Ρουκερῆ, τὴν ὁποίαν ἐπέτυχα χθὲς μόλις τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπέστρεφον ἀπὸ τὰ περιήλωρα.»

Ὁ Φαβρῆς εἰσώπησε καὶ εὐθὺς στρέφόμενος πρὸς τὴν Πετρίναν καὶ χαιρετίσας αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ:

«Εἶδα καὶ τὸν Παλληκαρᾶν, δεσποινίς, εἶνε πολὺ καλά!»

Πρὸ μιᾶς ἡδῆ στιγμῆς ἡ Πετρίνα εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ἠκροῦτο κατεπτοημένη, χεῖμαρρος δὲ δακρύων ἀνέβλυσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ὁ Φαβρῆς ἐξηκολούθησε.

«Βεβαιωθείσης τῆς ταυτότητος τῆς μητρός, ὑπελείπετο πλέον νὰ μάθω τί ἀπέγινεν ἡ κόρη, καὶ τὸ ἔμαθον παρὰ τῆς Ρουκερῆς, ἡ ὁποία μ' ἐδιηγήθη πῶς συνήντησεν εἰς τὸ δάσος Σαντιγῶ μικρὸν παιδίον ἀποθνήσκον τῆς πείνης, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψεν ὁ ὄνος τῆς.

«Καὶ σύ, ἀνεφώνησεν ὁ κ. Βουλφράν στρέφόμενος πρὸς τὴν Πετρίναν, ἠτις ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, δὲν θὰ μας εἶπῃς διατί τὸ παιδίον ἐκεῖνο δὲν ἐφανερῶθη εὐθὺς, δὲν θὰ μας ἐξηγήσῃς σὺ, ἡ ὁποία ἠμπορεῖς νὰ ἐμβαθύνῃς εἰς τὴν καρδίαν κορασίδος...;

Ἡ Πετρίνα προέβη βήματά τινα πρὸς τὸν κ. Βουλφράν, ὅστις ἐξηκολούθησε:

«Διατί δὲν ἐρχεται εἰς τὰς ἀνοικτὰς ἀγκάλας μου...;

— Θεέ μου!

— ... τὰς ἀγκάλας τοῦ πάππου τῆς;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'.

Ὁ Φαβρῆς ἀπεχώρησε, καταλείπων ἐνηγκαλισμένους τὸν πάππον καὶ τὴν ἐγγόνην.

Ἀλλ' ἦσαν τόσοσ συγκινημένοι, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσωσι, μόνον δὲ ἀνεφώνουν φράσεις στοργῆς καὶ ἀγάπης:

«Ἐγγόνῃ μου, παιδί μου!

— Παππού μου!»

Τέλος ὅτε συνῆλθον ὀλίγον ἐκ τῆς ταραχῆς ἠρώτησεν αὐτήν:

«Διατί δὲν ἐφανερῶθῃς τόσοσ καιρόν;

— Δὲν ἐπεχείρησα πολλάκις; Ἐνθυμεῖσθε τί με εἶχετε εἰπῆ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὅτε ἠθέλησα πλαγίως νὰ σας ὀμιλήσω διὰ τὴν μητέρα καὶ δι' ἐμέ, «ποτὲ πλέον, ἠκουσες, ποτὲ πλέον νὰ μὴ μου εἰπῆς τίποτε περὶ αὐτῶν τῶν ἀθλίων».

— Ποῦ νὰ ὑποπτεύσω ὅτι ἦσο ἡ κόρη μου.

— Ἐὰν αὐτὴ ἡ κόρη ἤθελε παρουσιασθῆ ἐνωπιόν σας ἐλευθέρως δὲν ἠθέλετε τὴν ἀποδιώξῃ χωρίς νὰ θέλετε νὰ τὴν ἀκούσετε;

— Τίς οἶδε τί ἤθελα πράξῃ!

— Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισα τότε νὰ φανερωθῶ μόνον τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν,

κατὰ τὴν παραγγελίαν τῆς μητέρας, ἤθελον κατορθώσῃ νὰ γίνω ἀγαπητὴ.

— Καὶ εἶχες ὑπομονὴν τόσοσ καιρόν! Τάχα δὲν εἶχες πᾶσαν στιγμὴν δείγματὰ τῆς ἀγάπης μου;

— Ἀρὰ γε ἦτο πατρικὴ; δὲν ἐτόλμων νὰ το πιστεύσω.

— Καὶ ἔπρεπεν, ἀφ' οὐ αἱ ὑποφίαι μου ἦσαν τόσοσ ἀκριβεῖς μετὰ σκληροῦς ἀγῶνας, δισταγμούς, ἐλπίδας καὶ ἀμφιβολίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἤθελές μ' ἀπαλλάξῃ ἔαν ὀμίλεις ταχύτερον, ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶ τὸν Φαβρῆν διὰ νὰ σε ἀναγκάσῃ νὰ ριφθῆς εἰς τὰς ἀγκάλας μου;

— Ἡ τωρινὴ χαρὰ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἦτο καλὸν νὰ γίνῃ ὅπως ἐγινε;

— Ὅλα καλά, ἄς τ' ἀρήσωμεν τῶρα αὐτὰ, καὶ εἰπέ μου ὅ τι μ' ἐκρυψες καὶ μ' ἀρίνες νὰ ἐπιχειρῶ ἐρεῦνας τὰς ὁποίας μὲ μίαν λέξιν θὰ ἐφώτιζες. Εἶπέ μου περὶ τοῦ πατρός σου πῶς ἐφθάσατε εἰς τὸ Σαράγιεβον; Πῶς ἦτο φωτογράφος;

— Τί ζωὴν ἐζήσαμεν εἰς τὰς Ἰνδίας εἰμπορεῖτε νὰ μάθετε ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ἐλάθετε. Θὰ σας τὴν διηγηθῶ βραδύτερον καὶ θὰ ἰδῆτε τί θάρρος εἶχεν ὁ πατέρας, τί γενναιότητα εἶχεν ἡ μητέρα, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ σας ὀμιλήσω περὶ ἐκείνου χωρὶς νὰ σας ὀμιλήσω περὶ αὐτῆς.

— Μὴ πιστεύσης ὅτι δὲν με συνεκίνησαν ὅσα με εἶπεν ὁ Φαβρῆς περὶ αὐτῆς, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ εἰσελθῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου θὰ ἐσώζετο ἴσως, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ σε παραιτήσῃ μόνην.

— Θὰ τὴν ἀγαπήσετε, θὰ τὴν ἀγαπήσετε

— Θὰ μου ὀμιλήσῃς περὶ αὐτῆς.

— ... Θὰ σας τὴν γνωρίσω καὶ θὰ σας κάμω νὰ τὴν ἀγαπήσετε. Λοιπὸν ἄς ἐξακολουθῆσω. Ἀφῆσαμεν τὰς Ἰνδίας διὰ νὰ ἐλθωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν φθάνομεν εἰς τὸ Σουεζ καὶ ἐκεῖ ὁ πατέρας ἔχασε ὅλα τὰ χρήματά του· τοῦ τα ἐκλεψαν οἱ χρηματισταί, ὅπως ἤκουσα, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς.»

Ὁ κ. Βουλφράν διὰ νεύματος ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὸς ἐγίνωσκε τὸ πῶς.

«Ἀφ' οὐ πλέον δὲν εἶχομεν χρήματα, ἀντὶ νὰ ἐλθωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι τὸ ταξείδιον ἦτο εὐθηνότερον. Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ πατέρας, ἐπειδὴ εἶχε μαζί του φωτογραφικὴν μηχανὴν, ἐγινε μικρὸς φωτογράφος καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐζήσαμεν. Ἠγόρασεν ἔπειτα ἐν ἀμᾶξι καὶ ἕνα ὄνον, τὸν Παλληκαρᾶν, ὁ ὅποιος μὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν. Ἠθέλησε δὲ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ ξηρᾶς καὶ νὰ φωτογραφῆ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξείδιου μας καὶ νὰ κερδαίνῃ τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας του. Ἀλλὰ φεῖ!

πόσον ὀλίγας ἐργασίας εἶχε, καὶ πόσον πολὺς ἦτο ὁ δρόμος καὶ πόσον δύσβατος καὶ ἐπίπονος ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη ὅπου κάθε στιγμὴν κατεσκοτώνετο ὁ καίμενος ὁ Παλληκαρᾶς. Σὰς εἶπα πῶς ὁ πατέρας ἠσθένησεν εἰς τὴν Βουσαβοάτσαν. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ διηγηθῶ σήμερον τὰ κατὰ τὸν θάνατόν του, διότι δὲν θὰ εἴμπορέσω. Ὅταν τὸν ἐχάσαμεν, ἐζήκω λουθήσαμεν κατ' ἀνάγκην τὸν δρόμον μας. Ἀφ' οὐ ὅταν αὐτὸς ἐξῆ τα κέρδη μας ἦσαν ὀλίγα, διότι μόλις καὶ μετὰ βίας εὐρίσκοντο ἄνθρωποι ἐμπιστευόμενοι εἰς τὴν τέχνην του καὶ στέργοντες νὰ τοὺς φωτογραφῆσῃ, φαντάζεσθε πλέον πόσον ὀλιγώτερα ἦσαν τὰ κέρδη μας ὅταν ἐμείναμεν μόναι. Ἄλλοτε θὰ σας διηγηθῶ τὰς δυστυχίας μας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου μέχρι τοῦ Μαΐου μέσα εἰς τὸν χειμῶνα.

Ὁ κ. Φαβρῆς σας ἐδιηγήθη πῶς ἀπέθανεν ἡ μητέρα εἰς τοῦ Ἀλατόσπυρου. Καὶ αὐτὰ θὰ σας τα διηγηθῶ καταλεπτῶς ἄλλοτε καὶ θὰ σας εἰπῶ τὰς τελευταίας παραγγελίας τῆς μητέρας διὰ νὰ ἐλθω ἐδῶ.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα ὀμίλει, βοῆ ἀόριστος ἠκούετο ἐρχομένη ἀπὸ τῶν κήπων.

«Τί εἶνε;» ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

Ἡ Πετρίνα ἐσπευσεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε μυρμηκίαν ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδιῶν, καλυπτόντων τὰς δενδροστοιχίας καὶ τοὺς χλοεροῦς λειμῶνας.

Ἦσαν ἐνδεδυμένοι τὰ κυριακὰ τῶν ἐνδύματα καὶ ὑπεράνω αὐτῶν ἐκυματίζον σημαῖαι διαφόρων εἰδῶν. Ἀπὸ τοῦ πλήθους δὲ τούτου τῶν ἐξακισχιλίων ἢ ἐπτακισχιλίων συμπεπυκνωμένων ψυχῶν ἐζήρχετο ἡ βοῆ ἐκείνη ἠτις ἐξέπληξε τὸν κ. Βουλφράν καὶ ἀπέτρεψε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς διηγήσεως τῆς Πετρίνας καὶ τοῖ ἦτο οὐσιώδεστατή.

«Μὰ τί εἶνε λοιπὸν; ἐπανελάβε.

— Σήμερον εἶνε τὰ γενεθλιά σας, πάππε μου, καὶ οἱ ἐργάται ὄλων τῶν ἐργοστασίων ἀπεφάσισαν νὰ τα ἐορτάσουν καὶ νὰ σας εὐχαριστήσουν δι' ὅσα ἐπράξατε ὑπὲρ αὐτῶν.

— Ἄ! ναι, ἄ! ναι!»

Προσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ παράθυρον ὡς ἔαν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἴδῃ, ἀλλ' ἐκείνοι τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ ἀπὸ ὀμίλου εἰς ὀμίλον μετεδῆθη βοῆ ἠτις διαδιδομένη ἔγινε φοβερά.

«Θεέ μου! πόσον θὰ ἦσαν φοβεροὶ ἂν ἦσαν ἐναντίον μας, ἐπιθύρουν ὁ κ. Βουλφράν, αἰσθανόμενος κατὰ πρῶτον ἦδη τὴν δύναμιν τῆς πληθῆος ταύτης.

— Μάλιστα, ἀλλὰ εἶνε μαζί μας, διότι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα μαζί των.

— Καὶ εἰς σὲ ὀφείλεται τοῦτο, ἐγγόνῃ μου· πῶς διαφορᾶ σήμερον ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ μνημοσύνου το

— Τώρα θα σας είπω πώς ώρισε το πρόγραμμα της τελετής το συμβούλιον των έργων.Θά σας οδηγήσω κάτω εις το ανάβαθρον της έξω κλίμακος ακριβώς τη 2 μ.μ. 'Απ' εκεί θα σας βλέπουν πάντες. Είς εργάτης εξ εκάστου χωρίου όπου είνε τα εργοστάσια θά αναβή εις το ανάβαθρον και εξ ονόματος πάντων ο γέρων μπάρπα Γατώης θά προσφωνήση συντόμως.»

Την στιγμήν εκείνην το ώρολόγιον εσήμανε δύο ώρας.

«Μου δίδετε το χέρι σας, παρακαλώ ;» είπεν η Πετρίνα και κατέδησαν εις το ανάβαθρον.

Κραυγαί άπειροι και έπευφημιαί άντήχησαν τότε κατά τα κεκανονισμένα άνέβη ή έπιτροπή επί του ανάβαθρου και ο μπάρπα Γατώης, όστις ήτο κτενιστής της καννάβους, προσέβη βήματά τινα πρό των συναδέλφων του ίνα προσφωνήση την προσφώνησιν ήν δεκάμεις είχε μελετήσει και επαναλάβη από της πρωίας.

« Κύριε Βουλφράν, δια νά σας συγχαρώ ... δια νά σας συχαρώ... »

Αλλά διεκόπη κινών σπασμωδικώς τας χείρας, το δέ πλήθος βλέπον μακρόθεν τα εύγλωττα σχήματά του ένόμισεν ότι όντως εξεφώνει το λογιδριόν του.

Επί τινα δευτερόλεπτα προσεπάθει ο γηραιός ρήτωρ μετ' άγωνίας νά άρθώση μίαν λέξιν και άπέστα τας λευκάς τρίχας της κεφαλής του ως εάν εκτένιζε κάνναβιν· τέλος είπε:

« Νά, τί είνε· είχα νά σας βγάλω ένα λόγον άλλα δέν μπορώ νά τα καταφέρω, δέν μπορώ νά βγάλω μίαν λέξιν και στενοχωρούμαι πολύ επειδή σας στενοχωρώ· τέλος πάντων σάς συχαίρω, και σας εύχαριστώ εξ ονόματος όλων εδω των συντρόφων και εξ όλης καρδίας. »

Και ταυτα είπών ύψωσε την χείρα επισήμως εις εκικύρωσιν του λόγου του.

Και τοι άσυνάρτητος ή προσφώνησις αυτη ουχ ήττον συνεχίνησε τον κ. Βουλφράν. Στηρίζων την γείτρα επί του ώμου της Πετρίνας προσέβη μέχρι του έρείσματος του ανάβαθρου και ως από βήματος είπε μετά φωνής ισχυράς:

« Φίλοι μου, τά φιλικά σας συχαρητήρια με προξενούν χαράν πολύ μεγαλύτεραν καθ' όσον ή σημερινή ήμέρα είνε ή εύτυχεστάτη ήμέρα του βίου μου, κατά την οποίαν εύρηκα την έγγόνην μου, την κόρην του υιού τον όποιον έχασα. Την γνωρίζετε, την είδατε εις την εργασίαν, και νά είσθε βέβαιοι ότι θά εξακολουθήση και θά επαυχήση εκείνο το όποιον ήρχήσαμεν μαζί, και βεβαιώθητε ότι το μέλλον σας και το μέλλον των παιδιών σας είνε εις καλά χέρια.»

Και ταυτα λέγων έκυψε προς την Πετρίναν και πριν εκείνη προφθάση

νά άντιση, έλαβεν αυτην δια των ρωμαλέων χειρών του, την άνήγειρε και παρουσιάζων αυτην εις το πλήθος, την ησπάσθη.

Τότε έπευφημιαί άντήχησαν εκ μυρρίων στομάτων, άνδρών, γυναικών, παιδιών, επί παλλά λεπτά της ώρας επαναλαμβάνόμεναι. Έπειτα δέ κατά την τάξιν της τελετής παρήλασε το πλήθος των έργων πρό του γηραίου εργοστασιάρχου και της έγγόνης του, άποκαλυπτόμενον και χαιρετίζον μετά βαθυτάτου σεβασμού.

« Αν εδλέπετε τά ήμερα πρόσωπά των, » είπεν η Πετρίνα

« Αλλ' όμως τινα των προσώπων δέν ήταν παιδρά, τά των άνεψιών δήλον ότι, ότε μετά το τέλος της τελετής προσήλθον ίνα συχαρώσι την « εξαδέλφην » των.

« Το κατ' έμέ, είπεν ο Ταλουέλ, εγώ πάντοτε, τί νά σας είπω, πάντοτε το « υπέθετα » Έλεγε δέ ταυτα θέλων νά φανή άρεστός εις την κληρονόμον των εργοστασιών.

(Έπεται το τέλος)

Π. Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΡΙΝΗ

[κατά τον Διόσπειρον μύθον]

Μιά γάτα 'ς εργαστήρι ένός χαλκωματά, ναυρή νά φάν κάτι τριγύρω της ζητά·

Ζητά ή πεινασμένη, μ' άντι ψωμί, τυρί... μιά λίμα λαδομένη εκεί παρατηρεί·

Και με τή γλώσσ' άρχίζει νά γλύφη χαρωπή, χωρίς νά συλλογιέται μή, γλύφοντας, κοπή·

Η λίμα τρώει τή γλώσσα κ' ή γάτα με χαρά, την βλέπει που 'ματώνει και παίζει την ουρά

Γιατί όσο αίμα τρέχει ή γλώσσά της, θαρρεί ή λίμα πώς το έχει και γλύφει όσο μπορεί.

«Ως που 'ς το τέλος μένει μισόγλωσσ' ή μωρή και λιποθυμισμένη το χάρο καρτερεί.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΙΣ

[Συνέχεια και τέλος· Ίδε σελ. 350]

— Έγώ αγαπώ το χορό! διέκοψεν ο Τόνης.

Και καθείς είπεν από ένα πράγμα:

- Έγώ της φράουλες!
- Έγώ τους σβίγκους!
- Έγώ το θέατρον!
- Έγώ το φεγγάρι!

Και ένα σωρό φλυαρίες.

— Άγαπώ ό,τι είνε εύμορφον και ό,τι είνε καλόν, υπέλαβεν ή Πόπη. Βλέπετε ότι δέν είμαι πολύ δύσκολη...

— Αλλά περισσότερον; περισσότερον; Τι σου άρέσει περισσότερον;

— Ξεύρω γώ; είνε δύσκολον νά εκλέξη κανείς. Μου φαίνεται όμως ότι περισσότερον αγαπώ το θέατρον... Πηγαινίω σπανίως.

— Επ'ι τέλος! το θέατρον!

— Ψέμματα λέγει! είπεν ο Τάκης.

Η Πόπη προτιμά άλλο πράγμα. Πρό δεκαπέντε ήμερών δέν ήθέλησε νά πάγη με τον μπαμπά. Έπαιξαν Μιχαήλ Στρογγύφ που είνε τόσο εύμορφο...

— Κακέ! ξεύρεις γιατί δέν θέλησα...

— Θά το πω άμέσως. Δέν ήθέλησε νά πάγη, γιατί ήμουν λιγάκι αδιάθετος και δέν μπορούσα νά βγω από το σπίτι. Αυτό αποδεικνύει και ή όχι, ότι δέν αγαπάς περισσότερον από όλα το θέατρον·

Τούτο λέγων ο Τάκης, δι' ύφους τρυφερού, έλαβεν εις τας χείρας του την κεφαλήν της αδελφής του και την έφίλησε.

«Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι θά ήταν πολύ διασκεδαστικώτερον άν επήγαίναμε μαζί. Έπειτα δέν άφίγουν έτσι τους άρρώστους και φεύγουν!

— Έτελειώσε! ή Πόπη είνε άγγελος άφοσιώσεως! ανέκραξεν ο Κρίτων εγγείρων τους όφθαλμούς προς τον ουρανόν με ειρωνικόν ύφος, το όποιον επλήγωσε την καλήν κορασίδα.

— Έχεις άδικο, Κρίτων, είπε ζωηρώς. Δέν είνε άφοσιώσις. Δέν θά αισθανόμουν καμμιά εύχαριστήσιν εις το θέατρον εκείνην τή βραδιά.

— Και γιατί; ήρώτησεν ο νεανίας. Πρός τί νά στερωάνται οι μιν χάριν των δέ; Έγώ δέν το βρίσκω αυτό. Έσθ έπρεπε νά πās 'ς το θέατρο και ο Τάκης νά πιη το ζεστό του. Δέν μπορεί κανείς νά τα έχη όλα μαζί!

Η Έλένη έλαβε την χείρα της Πόπης, έστήριξεν επ' αυτης την παρειάν της και βλέπουσα τον αδελφόν της Κρίωνα, τψ είπε με τόνον έπιπληκτικόν:

— Είνε εκατό φορές πειδ καλή από σένα!

— Πραγματικώς είνε πολύ εύμορφο πράγμα νά θυσιάζεται κανείς δια τους

άλλους, είπεν ή Εύρυδικη με ύφος σοβαρόν και σχεδόν περιπαθές—πράγμα το όποιον εκίνησε τους γέλωτας του Τόνη, μη παραδεχομένου κατ' ούδένα τρόπον την ιδίαν αυτην.

— Και πάλιν σās λέγω ότι δέν πρόκειται περι θυσίας, είπεν ή Πόπη πεισμάσασα κάπως. Ο Τάκης το ένόησε καλά, πρόκειται περι προτιμήσεως. Δέν θαπελάμβανα το θέαμα άν άφαινα τον αδελφόν μου περίλυπον και μόνον· αυτό είνε! Πολύ περισσότερον εύχριστήθηκα πού έμεινα 'ς το σπίτι παρά άν επήγαίνα 'ς το θέατρο, και επέρασχα μια ώραία βραδιά· αλήθεια, Τάκη!

— Μ'εξομολογήσεις άμοιβαίως αισθημάτων αδελφικής στοργής! άπήγγειλε πομπωδώς ο Κρίτων.

— Όχι, αλλά με άγάπην αληθινήν. Έδιαβάσαμε μαζί, ώμιλούσαμεν μαζί, Έπειτα προχθές ο μπαμπάς μās πήγε 'ς τον Άρχοντοχωριάτην· δύο εύμορφες βραδιές άντι για μία.

— Αυτό εξαρτάται από την διάθεσιν καθενός, είπεν ο Κρίτων· θά δοκιμάσω κ' εγώ. Προχθές ένα παιδι μικρό, πού ή μητέρα του, μια φτωχή γυναίκα, το εκρατούσε από το χέρι, καθώς με είδε πού περνούσα με το άλογο, άρχισε νά κλαίη νάνεβη κι αυτό 'ς το άλογο. Μόλις το ξανασυναντήσω θά πελεύσω και θά το βάλω νά καβαλικεύση. Και επειδή φυσικά, άν το άφήσω μονάχο, θά έλθη με το κεφάλι κάτω, θά μείνω κοντά του, θά γίνω ίπποκόμος του και θά το σεργιανίσω όλη την ήμέρα. Έτσι κ' εγώ θά μπορώ νά φωνάζω όπως ή Πόπη: 'Όποία εύχαριστήσις! Όποία εύτυχής ήμέρα!

— Όχι, δέν θά ήμπορέσης νά το πής. Έάν αυτό δέν το κάμης μ' εύχαριστήσιν ειλικρινή, θά ενοχληθής και θά υποφέρης πολύ.

Ο Κρίτων έχαιρέτισεν ειρωνικώς και οι άλλοι έγέλασαν.

— Μου φαίνεται ότι δέν είπα καμμιάν ανοησίαν, υπέλαβεν ή Πόπη, και έξηγήθηκα αρκετά καθαρά. Είπα ότι άν δέν σε κάμη εύτυχη ή εύτυχία του μικρού παιδιοϋ, το όποιον και αυτό, καθώς σύ νομίζεις ότι ή μεγαλύτερα εύχαριστήσις του κόσμου είνε νά καβαλικεύη, άν δέν αισθανθής την χαράν του μέσα εις την καρδιά σου, δέν είνε δυνατόν παρά νά δυσανεστηθής και νά ενοχληθής.

— Διάβολε! ή ίδια του εύχαριστήσις κάμνει καθένα εύτυχη, όχι ή εύχαριστήσις των άλλων.

— Αν νομίζης αυτό, είπεν ή Πόπη, τότε ποτέ δέν θά είσαι εύτυχής, παρά πολύ όλίγον!

— Και γιατί, σās παρακαλώ; ήρώτησεν ο νεανίας εκπληκτος και περίεργος, διότι πλούσιος καθώς ήτο, εύφυς και χαϊδευμένος, ένόμιζε τον έαυτόν του εύτυχέστατον.

— Άπλούστατα: διότι δέν θά αισθάνεσαι εύτυχίαν παρά δι' ένα, άφ' ου δέν θά σε ενδιαφέρει παρά μόνον ή ιδική σου εύχαριστήσις.

— Μόνον δι' ένα! επανέλαβεν ο Κρίτων άπορών και σύ δια πόσους αισθάνεσαι;

— Έγώ; δι' όλους όσους αγαπώ, δι' όλους όσους είμπορώ νά εύχαριστήσω. Η εύτυχία των είνε και εύτυχία μου και ή εύχαριστήσις των εύχριστήσιν μου. Αν δέν έσυλογίζομην παρά μόνον τον έαυτόν μου, άν δέν ήσθανόμην παρά μόνον ότι άφορά έμέ, θά μου έφαινετο ότι ζω μέσα 'ς ένα κουτί κλεισμένον, όπου θά έσκάζα. Έπέρασε πολός καιρός από τότε· θά ήμουν εξ ή επτά χρόνων· επήγαίνα νάγοράσω μια εύμορφη κούκλα — τότε μάρεσαν πολύ ή κούκλες όπως τώρα της Έλένης. Είδα ένα πτωχό παιδι, μά τόσο πτωχό και έλεεινά, πού το έλυπήθηκα και του έδωκα όσα χρήματα είχα. Άγιο πρωτήτερα νά μου έλεγον ότι έπρεπε νά στερηθώ την κούκλα μου, θά εκλαιγα από την λύπην μου· αλλά τότε έδοκίμασα τήσιν εύχαριστήσιν πού έδωσα τά λεπτά μου, ώστε εκλαψα από χυράν. Και ή καμά μ' έφίλησε και μου είπε: « Σέ συχαίρω, αγαπητή μου, » επήρες τον καλό δρόμο της εύτυχίας.

— Είνε λοιπόν πολλοί δρόμοι που οδηγούν εις την εύτυχιαν; ήρώτησα.

— Βεβαιότατα, καθένας είνε ή μπορεί νά είνε εύτυχής με όποιον τρόπον θέλει, και κανείς δέν είνε τελείως δεύτυχής εις τον κόσμον αυτόν· αλλά σού επήρες τον καλλίτερο δρόμο, τον πειδ πλατύ, εκείνον που φέρει πολύ δεύτυχής; — «Ω, ναι, ναι!» Και ήμουν πραγματικώς. Από εκείνην την ήμέραν δέν ήθέλησα κατ' ούδένα τρόπον νάλλάξω δρόμον. Έχω τας ιδικάς μου εύχαριστήσις και τας εύχαριστήσις των άλλων. Είμπορεί, Κρίτων, νά με κατηγορήσης ως άπληστον, ως πλεονέκτιδα· άλλ' αγαπώ τους άλλους και ζω κατά μέγα μέρος έν αυτοίς. Όπως αισθάνομαι την λύπην των, αισθάνομαι και την χαράν των. Δέν έλεγεσ σήμερα ότι αγαπάς την ανοικτήν, την εύρειαν ζωήν; Νά, εύρυτέρα ζωή από αυτην μου φαίνεται ότι δέν υπάρχει!

Ο Κρίτων ήκουε σκεπτικώς.

— Είμπορεί νά έχης δίκαιον, Πόπη! Άλλά πρέπει νά έχη κανείς την καρδιά σου για νά...

— Έλα, τψ είπεν ή μικρά του άδελφή Έλένη· δοκίμασε και σύ. Θά χαρώ τόσο πολύ νά γίνης καλός. Και μείς θά αγαπήσομε και περισσότερον· και σύ, άφ' ου το λέγη ή Πόπη, θά γίνης π ο λ ύ εύ τυ χ έ σ τ ε ρ ο ς.

KIMON AΛKIANC

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΝΟΥΝΟΥ

ΜΟΝΟ ΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

(Εισέρχεται ο Νίκος, νεανίας δεκαπενταετής, πολύ βιαστικώς, ρίπτων επάνω εις έν κάθισμα το επανοφόρι του και την όμβρέλλαν του κρατεί άνθη, τά όποια θέτει εις μίαν άνθοδόχην επάνω εις το τραπέζι. Κατόπιν σκουπίζει το μέτωπόν του με το μανδήλι του.)

— Ούφ! πώς έρεία! Άλλά δέν είχα καιρόν νά χάσω... (Δεικνύει επί της τραπέζης έν Ημερολόγιον). Αν δέν ήταν νά ιδω κατά τύχην αυτό το Ημερολόγιον, θά εξεγούσα όλως διόλου δι· είνε σήμερα του Άγίου Ξενοφώντος, ή εορτή του νου... Έμπρός! (Παρατάσσει επί της τραπέζης χαρτί, μελανοδοχείον, γροφιδας, στυλόχαρτον και καθήγαι). Δέν είνε εδω παίζε-γέλασε! Πρόκειται εις διάστημα ενός τετάρτου της ώρας, νά συνθέσω ένα εύμορφο ποιηματάκι. (Α, ο νουός αγαπά πολύ τά ποιήματα. Έβου το κεφάλι του) Διάβολε! δέν μου έρχονται ιδέες... Α, μά δέν είνε και πολύ εύκολο... Τι νά κάμω; (Με έμψασιν.) Ω Μούσαι, Παρθένοι! Ελικωνιάδες, σεις εμπνεύσατέ με!... (Περιχαρής.) Α, νά... μού ήλθε εύθύ: ένας στίχος: (Γράφει άπαγγέλλων:)

Την αυγή με την δροσούλα,
δ' νουό μου αγαπημένο.

Στάσου! Στάσου! (Μετρά με τά δάκτυλα) Μιά, δύο, τρείς, τέσσαρες, πέντε, έξ, επτά, όκτώ, έννέα... δέκα... δεκαπέντε, δεκάξη, δεκαεπτά συλλαβί. Είς το μου α γίνεται συνίζησις. Ωστε έχομεν δεκαεξασύλλαβον στίχον. Λαμπρά! Έ, δέν είνε μικρό πράγμα νά σου έλθη γρήγορα γρήγορα ένας τόσο εύμορφος στίχος! Έμπρός! (Όσφραίνεται.) Τι δυνατά πού μυρίζουν αυτά τά γαρύφαλα! Η μυρωδιά με κτυπά 'ς το κεφάλι και έμποδίζει της ιδέας. (Τοποθετεί το δοχείον με τά άνθη κατά γής εις μίαν γωνία.) Λοιπόν, άς μη χάνωμεν τον πολύτιμον καιρόν (Άπαγγέλλει):

Την αυγή με τη δροσούλα,
δ' νουό μου αγαπημένο...

Τί νά πω τώρα; Ότι τον είδα έξω; Όχι! ο νουός μου δέν βγαίνει ποτέ από το σπίτι του. Τι κρίμα, αλήθεια!... Α, το ήύρα! (Γράφει άπαγγέλλων):

Κεί πού 'πήγα 'ς τά Πατήσια,
ήγο νά περιπατήσω...

Πεζός λιγάκι αυτός ο στίχος· άλλα τί νά γίνη! Κ' εγώ πεζός υποτίθεται ότι 'πήγα 'ς τά Πατήσια! Έμπρός:

Ηδρ' αυτά τά όφραϊά άνθη,
μοσχομυρισμένα κρένα,

Και με τ' άρωμά τους τώρα
τάς εύχάς μου θά στολλώ.

Το στολλώ δημοκαταληκτεί με το περιπατήσω. Άλλά το κρένα που δέν πηγαινει με το αγαπημένο; Χμ! Ναύρισα κανένα άνθος που νά τελειώνη εις ένε ή κανένα έπιθετον κοσμητικόν που νά τελειώνη εις ίνα... Μά πολλά γυρεύω. Τόση πολυτέλεια είνε περιττή. Δέν φθάνει τάχα μια όμοιοκ αληξία; Ο νο νός άς λάβη

ὕπ' ἔφη του καὶ τὴν ἡλικία μου. . . ! "Α, γὰρ ὡς ἀνακαλύπτω καὶ μιὰ ἄλλη ἀνακρίβεια : Τοῦ νοικοῦ μου θὰ τοῦ πάγω γὰρ ὡς φάλα καὶ ὄχι κρῖνα. . . γὰρ ὡς φάλα που τὰ γόρασα μάλιστα ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον, χωρὶς νὰ πάγω διόλου ἔς τὰ Πατήσια. Πῶ, πῶ ! Μὰ ἔλα πού τὰ γὰρ ὡς φάλα δὲν χωροῦν εἰς τὸ στήθος. . . (Σκοπεῖται τὸ μέτωπόν του ἐν ἀμνηστία). Τί νὰ κάω τώρα ; Θὰ τὰ φάσω ὅλ' αὐτὰ τὰ ψίμματα ; Δὲν βαριέσαι, Νίκο ! Τέτοια ὦρα, τέτοια λόγια. "Ας εἶχε τὴν πρόνοιαν τὸ "Ἡμερολόγιόν μου νὰ με εἰδοποιήσῃ ἀπὸ χρόνος τὸ βράδυ ὅτι σήμερον εἶνε τοῦ "Αγίου Ξενοφῶντος. "Ελα ! (Γράφει ἀπαγγέλλων) :

Γιατὶ μία πεταλούδα, ποῦ πετοῦσε μετὰ τὰ ἄσπρα τῆς φτερά,
Στάσου ! Στάσου ! Δὲν εἶπα σαργανταποδαρούσα ! πεταλούδα εἶπα. Καὶ ὁ στίχος μου κοινοῦ νὰ ἔχῃ σαράντα πόδας. Ντοσπὴ σου, Νίκο ! . . . (Μὲ ἔμπνευσιν.) "Α ! νὰ το !

Γιατὶ μία πεταλούδα,
ποῦ πετοῦσε χαρωπῆ,
Μοῦπε : Τρέξε κ' ἦλθε πάλι
τοῦ νοικοῦ σου ἢ γιορτῆ !

Περὶ φημι ! Μπράβο ! ! (Χειροκροτεῖ). "Εδῶ δὲν ἔχει νὰ πῆ κανεὶς τίποτε (Κτυπᾷ ἀπὸ μέσα τὸ ὄρολόγι). "Ω ! ὦ ! Νὰ τα ! ἔνενα . . . ἔνενα ὄρες ! . . . "Αλλοίμονον ! Καὶ τὸ τράμ θὰ περάσῃ ἔς τὰς ἔνενα καὶ δέκα. Γρήγορα ! "Ας καθαρोगράψω αὐτὸ τὸ ὄρατον προαίμιον. "Ο νοικοῦς ἀγαπᾷ πολὺ τὴν καλλιγραφία . . . Νά ! Τὸ ἔγραψα. . . Νὰ προσθέσω τώρα μερικὸς στίχους ἀκόμη, γιὰτὶ εἶνε ἴλιγοι : (Γράφει ἀπαγγέλλων).

Μοῦπε : Τρέξε κ' ἦλθε πάλι
τοῦ νοικοῦ σου ἢ γιορτῆ. . .

Πάρα κάτω . . . "Ελα ντέ !

Τρέξε γρήγορα, παιδάκι,
ναῦρες ἀνθη καὶ τραγοῦδια.

Παιδάκι . . . Μιὰ πεταλούδα νὰ με λέγῃ
παιδάκι ! . . . πολὺ προστατευτικὸν ὕφος
γιὰ μιὰ πεταλούδα ! "Αλλο :

Τρέξε γρήγορα γιὰ ἀνθη,
εὐτυχῆ βαπτιστικῆ !

"Ἔτσι εἶνε πολὺ καλλίτερα. "Ἐλεψαν τὰ τραγοῦδια, ἀλλὰ ἔλειψε καὶ τὸ παιδάκι. (Ἀκούεται ἀπὸ τὸ παράθυρον ἢ σὺρτίκρα τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου). Μπᾶ ! Αὐτὸ τὸ ῥολόγι δὲν ἔχει τί λέει . . . Ποῦ εἶνε τὰ ἀνθη μου ; (Ψάχνει εἰς ὅλα τὰ ἐπιπλά). Τί διάβολο ! ἕνα βάζο με ἀνθη δὲν πετᾷ σὰν πουλί ! (Βλέπει τὸ δοχεῖον εἰς τὴν γωνίαν). Τὸ εἶχα ἐξορίσῃ ἐκεῖ, γιὰτὶ μ' ἐξάλιζε ἡ μυρωδιά. . . (Πέρνει τὰ ἀνθη μετὰ τὸ ἕνα χέρι καὶ μετὰ ἄλλο τὸ ἑπαρωφῶρι του καὶ τὴν ὀμβρέλαν του. "Ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ). Καὶ οἱ στίχοί μου ; (Λαμβάνει τὸ χαρτίον) "Ἐχω εἰκοσι πέντε λεπτά γιὰ νὰ πληρώσω τὸ τράμ ; (Ψάχνει τὰ θυλάκια του ἐν βίᾳ). "Οχι ! μιὰ δεκάρα μόνον. . . καὶ ἔς τὸ τράμ δὲν κάμουν πίστωσι . . . (Ἀκούεται πάλιν ἡ σὺρτίκρα). Νὰ εὐρω ! (Ἀνοίγει ἕνα σωρὸ σνοτάρια) Τίποτα . . . ἐδῶ τίποτα . . . κ' ἐδῶ τίποτα . . . ἂ, ἦρα ! ἐπὶ τέλους ! (Γαμβάνει μερικὰς δεκάρας καὶ τὰς ρί-

πτει εἰς τὸ θυλάκιόν του.) Καὶ αὐτὰ τὰ γὰρ ὡς φάλα τί δυνατὰ ποῦ μυρίζουν ὄρατα ἀλλὰ δυνατὰ . . . Νὰ ἡ ὦρα νὰ τον πιάσῃ ποнокέφαλος τὸν νοικοῦ ! . . . (Ἀκούεται πάλιν ἡ σὺρτίκρα παρατεταμένη). "Ἀμέσως ! "Ἀμέσως ! . . . Μὰ ἴσως ἴσως νὰ περιμένουν λιγάκι τοὺς καϊένους τοὺς βαπτιστικούς, ἡμέρα ποῦ εἶνε ! Φεῦγε ! τὸ τράμ ! (Ἐξέρχεται ὀρθοίως. Τοῦ πιπτει τὸ ἑπαρωφῶρι του καὶ οἱ στίχοί του. Δὲν φαίνεται πλέον, ἀλλ' ἀκούεται ἔξωθεν ἡ φωνὴ του). Οἱ στίχοί μου . . . Δὲν ἔπεσαν οἱ στίχοί μου ! Δὲν βραχίαι ! τοὺς ξεύρω ἀπέσω. Μήπως οἱ ποιηταὶ δὲν ξεύρουν πάντα τοὺς στίχους τῶν ἀπέσω ; . . . Ψίτ ! Ψίτ ! ! Τράμ ! Τράμ ! Στάσου γίνεθω ! Τι ; δὲν εἶνε θέσι ; . . . Στάσου ! μένω ἀπέσω ὄρθιος. . . Φθάνει νὰ πάγω ἔς τοῦ νοικοῦ μου μετὰ τὴν ὦρα !

[Μίμησις]
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΤΟΣ

Οἱ γονεῖς τοῦ Τοτοῦ, οἱ ὁποῖοι λείπουν σὲ ταξεῖδι, τὸν ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὸν πάππον του. "Ἐχουν περάσῃ ὀκτὼ ἡμέραι καὶ τίποτε δυσάρεστον δὲν συνέβῃ ὁ πάππος ἐλπίζει ὅτι θὰ τον παραδώσῃ σὺν εἰς τὴν μητέρα του ! Κατ' ἐννεά δυστύχημα. . . οὔτε συνάχι, οὔτε σπᾶσιμο ποδιοῦ, οὔτε βγάσιμο ματιοῦ, οὔτε κᾶν σημάδι εἰς τὸ μέτωπον. . . Ἀλλὰ σήμερον τὸ πρῶν — ὦ τί δυστυχία φρικτὴ ! — ἀπ' τὸν κάτω τὸν Τοτό. Κλάμματα, φωνές, κακό. . .

Εὐτυχῶς ὁ Τοτός δὲν ἔπαθε τίποτε, παρὰ μόνον ἕνα μικρὸ γδάριμο ἔς τὸ πόδι. Ἀπὸ τοὺς δύο, ὁ πάππος ὑπέφερε πολὺ περισσότερον, διότι ἐταράχθη καὶ ἐλυπήθη. . .

"Ἐκάλεσαν ἀμέσως τὸν ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸ πονεμένο ποδαράκι. "Ο Τοτός δὲν πονεῖ τώρα διόλου.

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς. "Ἀνάπαυσις μόνον χρειάζεται μιὰ—δυσὸς ἡμέρες.

"Ἀνάπαυσις λοιπὸν καὶ ἡσυχία. "Ο Τοτός εἶνε ἄρρωστος. . . Πάλιν το κατάρωσε. . . Τί δυστυχία διὰ τὸν καϊμένον τὸν πάππον ! Τί ἔχει νὰ ὑποφέρῃ ! Διότι μόλις ὑποφέρεται ὁ Τοτός ὅταν εἶνε καλά. Ἀλλὰ λιγάκι ἄρρωστος νὰ εἶνε πρέπει νὰ φεύγῃ κανεὶς μακριὰ, μακριὰ ὅσον εἰσπορεῖ. . .

Πρῶτον, ὁ κύριος Τοτός, — καὶ δὲν εἶνε ὁ μόνος, ὑποθέτω, — ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰναστατόνηται ὅλος ὁ κόσμος, μόλις ἡ ἐξοχότης του ἀδιαθετήσῃ.

Νομίζει πλέον ὅτι αὐτὸς εἶνε τὸ κέντρον τῆς δημιουργίας. "Ο ἥλιος δὲν λάμπει παρὰ δι' αὐτόν ἢ σελήνη ἔγινε διὰ νὰ φωτίσῃ τὰς νύκτας του, ὡς καν-δὴλα ἰδικὴ του ἀποκλειστικῶς τὰ πλοῖα διασχίζουν τὰς θαλάσσας μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ του φέρουν, ἀπὸ τὰ πλέον

μακρινὰ μέρη, τὰ ἀποτελεσματικώτερα φάρμακα, σκονάκια, χάπια, καρπούς, κουφέτα, σιρόπια. . .

Ἡ μαγεύρισα ἐπλάσθη καὶ ἐτάχθη εἰς τὸ μαγεύριον διὰ νὰ κατασκευάζῃ διὰ τὸν κύριον Τοτόν τὰ ὠραιότερα φαγητὰ — τὰ ὁποῖα ὅμως καμμίαν φορὰν ὁ κύριος Τοτός οὔτε τα ἐγγίζει !

Ἡ ὑπέρτερα μιὰν μόνην φροντίδα ἔχει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον : νὰ περιποιῆται τὸν κύριον Τοτόν νὰ του φέρνῃ αὐτό, νὰ του πέρνῃ ἐκεῖνο. . . νὰ πιάνη ὁ, τι ὁ κύριος Τοτός ρίπτει κατὰ γῆς καὶ καμμίαν φορὰν. . . εἰς τὸν ἀέρα. . . ὅταν εἶνε παρὰ πολὺ θυμωμένος.

"Ο πάππος τέλος δὲν ἔτυχε τῆς ὑψηλῆς καὶ μοναδικῆς τιμῆς νὰ εἶνε πάππος του, παρὰ διὰ νὰ τον λατρεύῃ, νὰ τον χαιδέυῃ, νὰ τον κανακεύῃ. . .

Τὰ λοιπὰ τα ἐνοεῖτε πλέον. "Ο κύριος Τοτός καθιστᾷ μαρτύριον τὴν ζωὴν τῶν περὶ αὐτόν, — ὅταν ἔξαφνα :

Ντρίγγ ! Ντρίγγ !
Τὸ κουδοῦνι. Κάποιος κτυπᾷ μετὰ πολὺν ζωηρότητα τὸ κουδοῦνι.

"Ω ! τί χαρὰ ! εἶνε ὁ κ. Παῦλος, ὁ θεὸς τοῦ Τοτοῦ.

Καὶ ἡ δυστυχὴς Φλώρα, ἀντὶ νὰ κλαίῃ, μειδᾷ ἀπὸ εὐχαρίστησιν, εἰσάγουσα αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Τοτοῦ.

Μετὰ τινὰς ἐξηγήσεις καὶ ὁ Παῦλος ἀρχίζει νὰ γελᾷ ἀλλὰ τὴν κοροϊδεύει ὀλίγον.

— Τὴν καϊμένην τὴ Φλώρα. Μ' ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι κακός, πρέπει νὰ του βάλουμε ἕνα φέμωτρον !

Τὸ ἀκούει ὁ ἄρρωστος καὶ τοῦ ἐρχεται νὰ λιποθυμήσῃ.

— Μὰ, θεῆ μου, δὲν το ξεύρετε ; "Ἐκτύπησα τὸ πόδι μου.

— Καὶ μετὰ τοῦτο τί ; Δὲν μπορείς νὰ περπατήσῃς ; εἶνε ἄλλο ;

— Μὰ, θεῆ μου. . . ὁ παπποῦς ἔκατα τρόμαξε !

"Ἐδῶ ὁ Παῦλος σοβαρεύεται.

— "Ο καϊμένος ὁ παπποῦς. Φαντάζομαι τί φωνές θὰ ἔβγαλες !

"Α, ὁ θεὸς δὲν ὀμοιάζει τὸν πάππον ! "Ο θεὸς μαλόνει τὸν Τοτόν, ποῦ κάμνει τὰ μικρὰ μεγάλα.

— "Ω, θεῆ ! δὲν εἶσθε διόλου καλός. Νὰ ἡξέυρατε πῶς στενοχωροῦμαι ἔς τὸ κρεβάτι !

— Δὲν εἶμαι καλός ! "Αφ' οὗ ἐρχομαι καὶ σε βλέπω. . . "Αφ' οὗ στέκομαι καὶ ἀκούω τὰ παράπονά σου ! Νομίζεις ὅτι ἀλλοῦ δὲν θὰ διεσκέδαζε κα' ἄλλο ;

— Δὲν φταίω ἐγὼ ἂν μου πονῆ τὸ ποδάρι !

— Ὅστε ἐγὼ βέβαια ! Καὶ δὲν βλέπω γιὰτὶ νὰ μας βασανίζης, ἐν ᾧ κανεὶς μας δὲν σου πταίει !

Καὶ τοῦτο λέγων ὁ θεὸς Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀγαθὴν ψυχὴν, κῦπτει καὶ

ἀσπάζεται μετὰ στοργῆς τὸν ἀνεψιὸν του. — "Ελα ! ἔλα ! ἐξακολουθεῖ μετὰ τὸν φαιδρὸν, ὁ ὁποῖος πολὺ ἐνθαρρύνει τὸν ἄρρωστον. "Αφῆσε τώρα τὰ καμώματα καὶ τὰ παράπονά. Εἰπέ μου τί θέλεις νὰ διασκεδάσῃς ; Θέλεις εἰκόνες, θέλεις παιγνίδια, θέλεις βιβλία ;

— "Οχι ! ἀπαντᾷ ὁ κ. Τοτός με θρηνώδη φωνῆν, τίποτε δὲν με διασκεδάζει.

— Νὰ τί θὰ πῆ νὰ ἔχῃ κανεὶς πολ-λά παιγνίδια. "Αν εἶχες ἴλιγα ἢ καὶ διόλου, ὅπως τόσοι πτωχοὶ ἄρρωστοι, θὰ διεσκέδαζες πολὺ πρὸς εὐκολώτερα.

"Ο Παῦλος ἔχει δίκαιον

"Ο Τοτός, ὁ ὁποῖος πρῶτην φορὰν σκέπτεται τέτοια πράγματα, ἀρχίζει νὰ το ἀναγνωρίζῃ.

— Θεῆ ! κράζει ἔξαφνα. Διασκεδάσε με ὅπως θέλῃς. Αὐτὴ τὴ φορὰ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ διασκεδάσω.

Καὶ ὁ καλὸς θεὸς αὐτοσχεδιάζει ἐκεῖ ἐν παιγνίδιον, ἐν ἀπλοῦν καὶ εὐκολον παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει οὔτε προετοιμασίας μεγάλας οὔτε τίποτε καὶ τὸ ὁποῖον εἰσπορεῖ κανεὶς νὰ παίξῃ καὶ μόνος καὶ μετὰ ἄλλον καὶ ὄρθιος καὶ καθιστός καὶ ἐξαπλωμένος. . . ἐν παιγνίδιον τέλος πάντων τόσον διασκεδαστικόν, ὥστε ὅταν ἀργὰ ἐπέστρεψεν ὁ πάππος καὶ εἰσῆλθε μετὰ τὴν προφύλαξιν ποῦ εἰσέρχεται κανεὶς εἰς τὸ δωμάτιον ἐνὸς παράξενου ἄρρωστου, — ἔγινε δεκτός μετὰ μεγάλας φωνὰς χαρᾶς :

— "Ἐλάτε ! ἐλάτε παπποῦ, νὰ κάμετε καὶ σεῖς φουσκες ἀπὸ σαπουνάδα. Τι ὠρατὸς που εἶνε !

Ποτέ, καὶ μετὰ τὰ καλλίτερα τοῦ παιγνιδίου, δὲν διεσκέδασε τόσον ὁ Τοτός, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει τώρα νὰ λέγῃ ὅτι ἕνα γδάριμο τοῦ ποδιοῦ δὲν εἶνε δᾶ καὶ τόσῳ μεγάλῳ κακῷ καὶ προπάντων ὅτι δι' αὐτὸ οὔτε σωστὸν οὔτε δίκαιον εἶνε νὰ ὑποφέρουν οἱ ἄλλοι.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 343)

"Αφ' οὗ ὁ Παῦλος ἐτελείωσε τὴν πρῶτην ἐπιστολήν, ἠσθάνθη κάποιαν ὑπερηφάνειαν, καὶ ἠπόρησε διὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Πόσα πράγματα ἐμπνέουν φόβον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ὅταν μετὰ τὸν φόβον ἀποφασίσῃ κανεὶς νὰ τα φέρῃ εἰς πέρας χάνουν τὴν τρομερότητα των !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

"Ἦλθεν ὁ χειμὼν, τὸ δὲ ψῦχος ἦτο δριμύτατον ἐκεῖνον τὸν χειμῶνα. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ μετάβασις εἰς τὴν πλησίον πόλιν δὲν διεκόπη οὐδ' ἐπ' ἐλάττω.

Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ περιτετυλιγμέ-

νοι εἰς τὰ θερμὰ ἐπανωφῶριά των ἀνεχώρουν τὴν αὐγὴν συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἀγίουσίνου καταβιβάζοντες δὲ μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν των τὰς κουκούλας των, ἠψήφουν τὸν ἀνεμον, τὴν βροχὴν καὶ τὴν χιόνα.

Αἱ πρῶται ἐκεῖναι ἐκδρομαὶ ἐπροξέουν εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς τέσσαρας ἀδελφούς. Τὸ ἐρημητήριον ἦτο ἐπίσης ὠραῖον, κεκαλυμμένον ὑπὸ τῆς λευκῆς χιόνος ὅσον καὶ τὴν ἀνοιξιν ὅτε ἡμικεκρυμμένον ὑπὸ τῶν πυκνῶν δένδρων, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα. Καστανεῖαι, φιλό-ραι, ὀπωροφόρα δένδρα, ἔσειον τοὺς μακρούς, ἀπογυμνωθέντας κλάδους των διὰ μέσου τῶν ὀπίων ἐσύριζεν ὁ ἐκ τῶν ὀρέων πνέων ἀνεμος. Πληθὺς στρουθίων περιεκύκλου τὰ παιδιά ὅτε ἐξήρχοντο ἐκ τῆς κατοικίας των, οἱ δὲ τέσσαρες ἀδελφοὶ ἐσύλλαντο δι' αὐτοὺς τὰ ψυχία τοῦ προγεύματός των, τὰ ὁποῖα οἱ τολμηροὶ ἐκεῖνοι ἐπαῖται κατέτρωγον ἀπλήστως πλησιάζοντες μέχρι τῶν χειρῶν τῶν παιδίων.

Εἰς τὸ βόρειον μέρος ὅπου κατῴκει ὁ πρῶτος στρατιωτικὸς, ὁ χειμὼν διήρκει πολὺ. "Αλλοτε εἶχε φανῆ ἀνιαρὸς εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν του. Τὸ ἔτος ὅμως ἐκεῖνο ἐφάνη βραχὺς καὶ εὐάρεστος. Τὰ δροσερὰ καὶ φαεινὰ πρόσωπα τῶν ἀνεψιῶν του ἐπροξέουν ἐντύπωσιν διαρκοῦς ἔαρος εἰς αὐτὸν τὸν λοχαγὸν καὶ εἰς τὴν κυρίαν Σουλβίαν ὁ δὲ γέρων θεὸς ἐνδιεφέρετο τόσον περὶ τῶν σπουδῶν καὶ τῆς μελέτης τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν, ὥστε ἐλησμονεῖ νὰ στενάζῃ βλέπων τὴν χιόνα πίπτουσαν ἀδιακόπως.

Καθήμενος πλησίον τῆς ἐστίας παρὰ τὴν ἀδελφὴν του, ὁ γέρων στρατιωτικὸς ἀνεσκάλευε τὴν πυράν, συνομιλῶν μετ' αὐτῆς περὶ τοῦ μέλλοντος. Πρὸ τῆς ἐλευσεως τῶν παιδίων, τὸ μέλλον ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς σκοτεινόν, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀκτίνας. Ἀλλὰ τὰς τὰς πράγματα μετεβλήθησαν.

"Ο λοχαγὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὸ «ἐγὼ» των, περὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐφρόντιζον πλέον, ὠνεῖ-ρέοντο μετὰ ἀνοικτούς ὀφθαλμούς περὶ τῶν ἀγαπητῶν παιδίων ἐφαντάζοντο αὐτὰ ἀνδρας ἐντίμους, φιλοτίμους, γενναίους, χρησίμους.

Ἡ μεγαλύτερα εὐχαρίστησις τοῦ λοχαγοῦ ἦτο ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἕκαστον σάββατον, ἡμέραν καθ' ἣν ἐγίνοντο ἐπίσημως γνωστὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκθέσεων. Περὶ τὴν ἐσπέραν παραμονεύων τὴν ἐπιστροφὴν τῶν παιδίων ἔστρεψε μετ' ἀνυπομονησίας τὰ βλέμματα του εἰς τὴν ἐρημικὴν ὁδόν, ἣτις ἐξετείνετο πρὸ τοῦ παραθύρου του.

"Ἐπανευρίσκων δὲ τὴν νεανικὴν του ῥώ-μην κατέβαινον ὁ ἴδιος καὶ ἦνοιγε τὴν

θύραν τῆς εἰσόδου, εὐθὺς ὡς διέκρινε τὰ παιδιά. Προσεμείδια εἰς τὰ μακρόθεν στελλόμενα πρὸς αὐτὸν μειδιάματα των, ὁ δὲ βορρᾶς ἔφερον ἐπὶ τῶν πτερύγων του τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν.

"Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰακώβου σοβαρὰ καὶ σθεναρὰ ἔλεγε πάντοτε σχεδόν :

— "Ἦλθα πρῶτος ! θεῆ.

Καὶ δάκρυα, ναί, δάκρυα εὐτυχίας ἀνέβαινον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ γέροντος στρατιώτου.

Πράγματι ἕκαστος ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἦτο ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς του, ὄχι μόνον εἰς τὰς ἐκθέσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ μαθήματα, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ μικρὸς Παῦλος.

"Ἐπὶ τέλους παρῆλθεν ὁ χειμὼν καὶ ἐπᾶνῆλθε τὸ ἔαρ. "Ἦρξισε σιγὰ σιγὰ ἡ βλάστησις, ἐπρασίνησεν ἡ φύσις, αἱ δὲ χελιδόνες ἐπέστρεψαν εἰς τὰς παλαιὰς φωλεὰς καὶ ἐτερέτιζον ὡς τρελλαί. Καὶ αὐταὶ ἐπίσης ἐχαιρέτιζον εἰς τὴν γλώσσαν των τὴν ἀναγέννησιν τῆς φύσεως ἑξῆς τῶν τῶν ζωῶν, τὸν ἥλιον, τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο ἐπανευρίσκουσαι τὸ μέρος τὸ φιλοξενῆσαν τοσάκις τοὺς προσφιλεῖς νεοσσούς των.

Τὰ ἴα ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὸ χόρτον καὶ ἀνέδιδον τὴν γλυκεῖαν των εὐωδίαν τὰ ἀρνάκια ἐβέβαζον βόσκοντα εἰς τὸν λειμῶνα, οἱ δὲ γεωργοὶ κύπτοντες ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ καινότες ἤδη ἡλίου τοῦ Ἀπριλίου ἐνεπιστεύοντο εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς τὴν ἐλπίδα τῆς συγκομιδῆς των.

"Ἐπειτα ἦλθεν ἡ Μεγάλῃ ἑβδομάς καὶ τὸ Πάσχα.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἡ οἰκογένεια ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν ἣτις ἦτο ἐστρωμένη εορτάσιμως. Ἡ μαγεύρισα εἶχε βάλῃ ὅλα τὰ δυνατὰ τῆς. Ἀλλ' ἔξαφνα τὴν στιγμὴν καθ' ἣν μικροὶ καὶ μεγάλοι ἠτοιμάζοντο νὰ γευθῶσι τὰ ὀρεκτικὰ φαγητὰ, ἠκούσθη ἰσχυρὸς κωδωνισμὸς.

"Ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἡλιοκαῆ ἔχων τὴν μορφήν καὶ χαρακτηριστικὰ ἐκφραστικὰ, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Τὸ πρόσωπόν του ἐδείκνυε μεγάλην συγκίνησιν.

— Καλημέρα, Μαριὰν ! εἶπεν εἰς τὴν ἀνοίξασαν αὐτῷ γηραιῶν οἰκονόμον.

Αὕτη ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ ἐμεινεν ἐκπληκτος καὶ ἀνεφώνησεν :

— "Ἐκεῖνος εἶνε, χωρὶς ἄλλο ἐκεῖνος εἶνε !

"Ἐπειτα δὲ μετ' εὐκινήσιας, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐφαντάζετο πλέον κανεὶς εἰς αὐτὴν, διατρέξασα τὸν κήπον εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου. "Ανοίξασα δὲ τὴν θύραν, ἀνεκράξε μετὰ φωνῆν πνιγομένην ὑπὸ δακρύων συγκινήσεως :

— Παιδιά, ἦλθε ὁ πατέρας σας ! . . .

[Ἐπειτα τὸ τέλος]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτηδευόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθινῶς παρασθῆναι εἰς τὴν γάμον ἡμῶν δημοσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκησιν ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

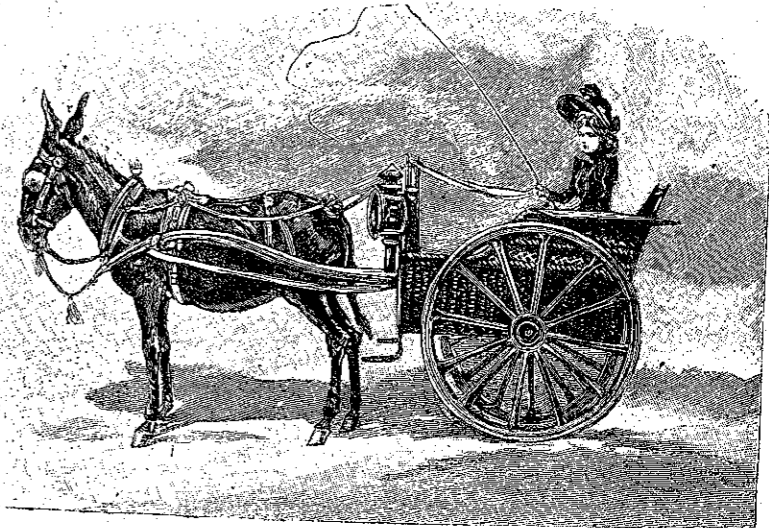
Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις τῆν 30 Δεκεμβρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 52

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 345]

«Καὶ μόνον ὁ Παλληκαρὸς θά το σύρη». (Σελ. 362, στήλ. α΄).

Συγκινήσεις τοιαῦται δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ὠφέλιμοι εἰς τὴν υγίειαν τοῦ κ. Βουλφράν. Τὴν προτεραίαν τῶν γενεθλίων του ἠσθάνετο ἑαυτὸν καλῶς ἔχοντα, δὲν ἔβηγε πλέον, δὲν ἠσθμαινε, ἔτρωγε καὶ ἐκοιμάτο καλῶς· ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν τῆς ἑορτῆς τούναντιον ἡ βῆξ καὶ ἡ δύσπνοια ἐπανεληθή τὸσον σφοδρῶς, ὥστε ὅτι μετὰ τῶσων κόπων καὶ μόχθων ἐκερδήθη, ἐφάνετο ἀπολεσθὲν ἐκ νέου.

Πάραυτα προσεκλήθη ὁ ἰατρός. « Πρέπει νὰ εἰξεύρετε, ἰατρέ, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, ὅτι ποθῶ νὰ ἴδω τὴν ἐγγόνην μου, πρέπει λοιπὸν νὰ με προετοιμάσετε ὅσον τάχιστα διὰ νὰ ἀνθέξω εἰς τὴν ἐγγείρησιν.

— Μὴ ἐξέρχεσθε, ἡ τροφή σας ἔστω κυρίως τὸ γάλα, μένετε ἡσυχος, ὁμιλεῖτε ὀλίγον καὶ σας ἐγγυώμαι ὅτι καθὼς μάλιστα ἔχομεν καὶ καιρὸν λαμπρόν, ἡ πίεσις, οἱ παλμοὶ, ἡ βῆξ θὰ ἐξαφανισθῶσι καὶ ἡ ἐγγείρησις θὰ εἶνε δυνατόν νὰ γίνη μετὰ πάσης πιθανότητος ἐπιτυχίας. »

Ἡ πρόγνωσις τοῦ ἰατροῦ ἐπραγματώθη καὶ ἑνα μῆνα μετὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του, δύο ἰατροὶ προσκλήθησαν ἐκ Παρισίων ἐβεβαίωσαν ὅτι ἡ σωματικὴ αὐτοῦ κατάστασις ἦτο ἀρίστη πρὸς ἐπιχείρησιν τῆς ἐγγείρησεως.

Ἦθελον αὖ τὸν ἀποκοιμίσωσιν, ἀλλὰ δὲν συνήνεσεν. « Ὅχι, εἶπε, ἀλλὰ ζητῶ παρὰ τῆς ἐγγόνης μου νὰ ἔχη τὴν γενναϊότητα νὰ μου κρατῆ τὴν χεῖρα, θὰ ἰδῆτε ὅτι τοῦτο θὰ με ἐνισχύσῃ. Εἶνε μεγάλοι οἱ πόνοι ;

— Ἡ κοκκίνη θά τους ἐλαττώσῃ. » Γενομένης τῆς ἐγγείρησεως δὲν ἀνέλαβε παραχρῆμα τὴν ὄρασιν καὶ ἐπὶ πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμοὺς δι' ἐπίδεσμον.

Πόσον μακρὰ ὑπῆρξαν αἱ ἡμέραι ἐκείναι εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην, εἰ καὶ ὁ ὀφθαλμίατρος, ὅστις ἔμεινεν ἐν τῷ πύργῳ ἐκτελῶν αὐτὸς τὰς ἀναγκαίας ἐπίδεσεις, διεβεβαίωσεν ὅτι τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς. Ἀλλὰ τί θὰ συνέβαινεν ἐάν ἐπανήρχετο ἡ βρογχίτις ; Ἀπλῆ βῆξ ἢ πταρμὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατατρέψωσι τὸ πᾶν ;

Καὶ ἡ Πετρίνα ἐκ νέου ἐδοκίμασε τὰς ἀγωνίας αἰτινῆς τὴν ἐπέιζον κατὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ πατρός της καὶ τῆς μητρός της. Λοιπὸν ἀνεῦρε τὸν πάππον της μόνον καὶ μόνον ἵνα τον ἀπολέσῃ καὶ ἀπαξ ἔτι νὰ μείνῃ μόνῃ ἐπὶ τῆς γῆς ;

Ἄνθρωπος εἰλικρινῆς λέγων ὅτι το εἶχεν « ὑποθεσῆ ». Ἀλλὰ δὲν τον ἀφήκεν νὰ παρατείνῃ τὰς συγκινήσεις του. « Βραδύτερον. » Τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν ὁ σπυρριγμένος ἐπίδεσμος ἀντικατεστάθη δι' ἐλαφροτέρου, ὅστις ἀφῆρε τὴν εἰκοστήν, καὶ μόνον τὴν τριακοστὴν πέμπτην ἐπανῆλθεν ἐκ Παρισίων ὁ ὀφθαλμίατρος ἵνα ἀποφασίσῃ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀμφικύρτων ἵνα δύναται νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ βλέπῃ μακρὰν.

Ἐάν ὁ ἄρρωστος ἦτο τυχεῖος τις τὰ πράγματα ἀναμφιβόλως θὰ ἐβάδιζον ὀλιγώτερον βραδέως· ἀλλὰ θὰ ἦτο μωρία νὰ μὴ παραταθῆ ἡ θεραπεία καὶ νὰ μὴ πολλαπλασιασθῶσι τὰ ἐκ Παρισίων ταξείδια τοῦ ἰατροῦ, ἀφ' οὗ ὁ κ. Βουλφράν ἦτο πλούσιος.

Ἀφ' οὗ εἶδε τὴν ἐγγόνην του ἐπέθυμε δικαίως νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ ἐπισκεφθῆ τὰς ἐργασίας του· ἀλλὰ τοῦτο προεκάλεσε νέας προφυλάξεις καὶ νέας βραδύτητας, διότι δὲν ἠθελε νὰ ἐξέλθῃ ἐν κλειστῇ ἀμάξῃ, ἀλλ' ἠθελε τὸν δίφρον δὲν κατώρθωσαν νὰ εὔρουν τὴν παραμικρὰν ὁμοιότητα μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ πατρός σου ; Ἄρα ὁ Ταλουέλ θὰ εἶνε

Υπενθυμιζόμεν καὶ πάλιν ὅτι ὁ ὄρος τῆς προπληρωμῆς εἶνε τοῦ λοιποῦ ἀπαράβατος· διὰ τοῦτο οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων » καὶ κατὰ τὸ προεχῆς 18ον αὐτῆς ἔτος 1896, παρακαλοῦνται νὰ σπεύδουν νὰ μας ἐπιστρέψουν τὸ Δελτίον ἐγγράφῃς, τὸ ὅποσον τοῖς ἐστειλάμεν, συμπληρωμένον καὶ συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς τῶν (δραχ. 7 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν) ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, πρὸς ἀποφυγὴν διακοπῆς τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου τῶν πάντως δὲ πρὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων, ἥτις θὰ γίνη τὴν 16ην Ἰανουαρίου, καθ' ὃν τρόπον εἰς δύο προηγουμένα φύλλα ἐδηλώσαμεν.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς ἀποστέλλεται διὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπέζικης ἐπιταγῆς· ἐλλείπει δὲ τοιαύτης διὰ χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν νομισμάτων, τοκομεριδίων τῶν λαχειοφόρων ὁμοιογίων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον παντὸς Κράτους.

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Δεκτὸν τὸ νέον ψευδώνυμόν σου, Κικέρων. Φαίνεται ὅτι ἔχεις κλίσιν εἰς τὴν ῥητορικὴν· τὸ φανεροῦν καὶ τὸ ὄρος τῆς ἐπιστολῆς σου εἶθε λοιπὸν μίαν ἡμέραν νὰ φανῆς ἄξιος τοῦ ψευδωνύμου σου. Εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων θὰ λάβουν μέρος, ὅσοι ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου. Αὐτὰ τὰ εἶπα μὲν πλέον.

Σ' εὐχαριστῶ, Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης, διὰ τὴν μικρὰν εὐχαριστήριον πού μου ἔστειλες. Ὅτι τὴν φυλάξω μὲ πολλὴν ἀγάπην. Μοὶ λέγει ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ προσδύσῃς πολὺ εἰς τὴν ζωγραφικὴν· καὶ τότε, ὅταν θὰ θαυμάζωμαι, ὡς ἐλπίζω, τὰ δόκιμα ἔργα σου, τὸ εὐέλπει αὐτὸ πρωτόλειον θάποκτησῃ ἀκόμη μεγαλύτεραν ἀξίαν.

Δέξου καὶ τὰ ἰδικά μου ἐγκάρδια συλλυπητήρια, φιλότατῃ Ἀλκιππῇ, ἀλλὰ διὰ τῶσων σκληρὰν στέρησιν μόνον ἡ θεία Πρόνοια εἶνε ἱκανὴ νὰ σε παρηγορήσῃ. Ἐλαβα ὅ,τι μου ἔστειλες.

Ἐλαβα τὸ τοκομεριδίον, ἀγαπητέ Ἐκτωρ Δεσύλλα Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐγκάρδιους εὐχὰς σου. Σοῦ στέλλω καὶ τὰς ἰδικὰς μου μετὰ τῶν ἀσπασμῶν μου.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, μικρὰ Πολυτένη Δεσύλλα. Δὲν ἔπρεπε νὰ μνησθῆς ὅτι θὰ εἴγινεσο δεκτὴ μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων μου. Νὰ μου γράψῃς λοιπὸν τακτικὰ καὶ νὰ μου στέλλῃς ὅ,τι μου ὑπόσχασαι.

Ἄδικα, πολὺ ἄδικα καὶ σκληρὰ δι' ἐμὲ τὰ παραπόνά σου. Ἐρωτῶν Τριατάφυλλον· Ἦτο μία ἐποχὴ πῦρ ἐνεκα ἄλλων ἀσχολιῶν δὲν ἀπάντησα εἰς καμμίαν ἐπιστολήν. Ἀλλὰ θὰ εἶδες τώρα βῆσιν σου ἀπῆνησα. Φαίνεται ὅτι δὲν εἶχες λάβῃ τὸ φυλλάδιον, ὅταν μου ἔγραψες. Σημείωσε τὰ φυλλάδια πού σου λείπουν, νὰ σοῦ τα στείλω. Ἐάν θεωρῆς ἀπαραίτητον νὰ δηλώσῃς εἰς τὸ ταχυδρομικόν ὅτι ἐμπειρέγῃς χρήματα ἢ ἐπιστολὴν, ἀνάγκη νὰ προσθέσῃς ἐν ῥούθλιον ἀκόμη διὰ τὰ ἔξοδα τῆς παραλαβῆς.

Ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, ἡ ὅποια μου ἔγραψε πάλιν ἑνα χαριτωμένον γραμματάκι, ἀσπάζεται τὸν Ὀρφέα. Ὅχι, Φοῖβε Ἀπόλλων, μὴ ἔχῃς τὴν ἰδέαν ὅτι καλακεύω· ὅ,τι λέγω εἶνε ἐγκάρδιον καὶ εἰλικρινές δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα παρακάλεσα τοὺς φίλους μου νὰ λάβουν ψευδώνυμον, διὰ νὰ μὴ τους ἐκβέτω δημοσίᾳ ὁσάκις ἔχω νὰ τοὺς ἀπευθύνω καμμίαν παρατήρησιν καὶ νὰ μὴ τους κάμνω νὰ κοκκινίσουν ὅταν ἔχω κανένα ἔπαινον. Διότι—αὐτὸ βέβαια θὰ το ἤξεύρῃς καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου—αἱ εὐγενεῖς ψυχὰι αἰσθάνονται περισσότερο ἀμνηχανίαν ὅταν ἐπαινῶνται δημοσίᾳ παρὰ ὅταν ἐπιπλήττονται ἀπὸ τοὺς ἀγαπῶντας. Τὸ φυλλάδιον σοῦ τὸ ἔστειλα· Νὰ ἦτῃς καὶ εἰς τὸν Πατρὸν Ἰσίδωρον καὶ εἰς τὴν Ἐννεγῆ Θνητὴν νὰ μου γράψουν. Ἀσπασμούς εἰς ἄλλους.

Σοῦ ἔστειλα τὸν 22ον τόμον, ἀγαπητῆ Νίτσα Α. Πρεβεστέρου. Σοῦ εὐχόμαι ὅ,τι καὶ εἰς τὴν Ἐυαίσθητον Καρδίαν. Ἀλλὰ εἰς τὴν σε συμβουλεύω ἐγώ· Ὁ ἰατρός σου βέβαια εἶνε ὁ καλλίτερος σύμβουλος. Ἐγὼ θὰ παρακαλῶ νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Θεὸν νὰ παλαγῆθῃ ἀπὸ τοὺς πυρετούς. Ποσον λυποῦμαι ὅταν ὑποφέρουν αἱ μικρὰί μου φίλαι καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι!

Φιλτατε Ἰωάννη Α. Καλογερᾷ, ὅσα φυλλάδια ἐξεδόθησαν τόσα καὶ ἔλαβες. Μὴν ὑποπεύσῃσαι ποτὲ τὸ κακόν. Εἶσαι δεκτὴ μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν Διαγωνισμόν, καλὴ μου Ἀνεμόνη· Τὰ φυλλάδια πού ζητεῖς θὰ δημοσιευθῶν προσεχῶς.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς προόδους σου, φιλότατῃ Οὐρανία Δεσύλλα. Ἡ ἐμπειρία καὶ ὁ ζήλος δὲν θὰ σοῦ λείψουν ποτὲ, ἐλπίζω. Περιμένω αἰ ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις. Περιμένω καὶ ἀκόμη περιμένω νεωτέρας σου ἐπιστολάς, Ἀφρικανικῆ Δέσφ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 23 Ἰανουαρίου.

944. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρῶτος, θεὸς τὸ δευτέρον μου, τὸ τρίτον ἄνθη, καὶ ἔπειτα κράτος τὸ σύνολόν μου. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμετροῦ Θεοδοσιολέου.

945. Αεζιγράφος.

Μὲ τὸ πρῶτον ἐρωτῶ μετὰ τὸ ἄλλο συμπεραίνω καὶ τὸ ὅλον θὰ φέρω βασιλεὺς Περτῶν ἂν γένω. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φλογερᾶ Ἀκτίος τοῦ Σουλίου.

946. Πυράμις.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ νηανγινώσκεται τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος, αἱ δὲ ὀκτώ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελέσῃ τὸ ὄνομα πτηνοῦ, αἱ ὑπεράνω αὐτῶν ἕξ τὸ ὄνομα ἀρχαίου

συγγραφέως, αἱ ὑπεράνω τέσσαρες τὸ ὄνομα χώρας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν δύο θεῶν.

947. Στοιχειόγραφος.

Ὁ καλλιεὶς με ἐρωτᾷε κάθε χρόνον μὲν ἑσπέρῃ. Ἦ δὲ δύὸ πόδια ἂν μ' ἀπαίρησῃς. Κι' ἀντ' αὐτῶν ἑν νέον θέσης γίνομαι ὅ,τι δὲν θέλεις νὰ γενῆς. Ὡ συμφορά!

948. Ἀναγραμματισμός.

Βασιλεὺς τις τοῦ Λατίου εἶμαι, φίλε, ἂν μ' ἀφίσης. Εἰς τοὺς κίπους θὰ με εὕρῃς ἂν με ἀναγραμματίσης. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαντιῶ τοῦ Δελφῶν.

949-952. Κεκρυμμένα ὄνόματα μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

1. Ράβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει.
2. Ἀπάντων προσφιλεστάτον ἔστιν ἡ πατρίς.
3. Εἰς οὐδὲν ἡ μάθησις ἐάν μὴ ὁ νοῦς παρῆ.
4. Ὁ Οἰδίππους ἦτο πατὴρ τῆς Ἀντιγόνης.

953-958. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνός γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Πάρος, καλός, ὄδος, τόπος, ἄρτος, ἀφῆ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοῦ Καλλιτέχνηδος.

959. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγάλου ποταμοῦ. 1, Σχήμα γεωμετρικόν. 2, Νῆσος τῆς Τουρκίας. 3, Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. 4, Θεὸς τῶν ἀρχαίων. 5, Ἀρχαῖος συγγραφεὺς. 6, Φυτόν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πέκου τοῦ Δεσφῶν.

960. Φωνηεντόλιπον.

—δλσχ—κφλν—μ—ζτ—φρσν—πλν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Δεσύλλα.

961. Ἑλλητισμόφωνον.

Η—αιοσεια—ε—η—πεια—ειε—ω—ο—αιω—ε—α—αη—ου—αου. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεοδοσιολέου.

962. Γρίφος.

Ἐκτον τ Ἀ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐσπέρου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Σεπτεμβρίου ἑ. ἑ.

853. Ἀπιδέα (Α, Π, Δ, Α.) — 854 Κάρπος, Κύπρος, — 855. Τὸ εὐλοκέραιον. —

856 Τ Ε Α — 857. Ε Υ Ι Α Ν Τ Τ Σ Υ Σ Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ Κ Α Ρ Ι Α Β Ρ Α Ο Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ Ε Η Σ

858. κα σύ ρς [καρίς, Ρῆσος, ὠσάν, ἀναυῆς ὅς μα, ἀμάθεια, Θουάμις, μίσση, θεία ἂν σύκα]. ἄμα

859—860. 1, Ἰδη. 2, Ὅσσα. — 861—864. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεσθαι διὰ τοῦ γραμματος χ, αἱ δὲ σχηματικῶμεναι λέξεις εἶνε: χαλκός, χρυσός, χρῶμα, χορεία. — 865. Ἐν ἀυλλιακῆς πονηραῖς ἀθλιώτερος ὁ νικήσας.

πράκτων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. — Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητικὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυίας.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παραίτημα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερον τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.